

Tájéoló

2014 | 5

a BTFSZ lapja 32. évfolyam

**pontbegyűjtő Országos CSB
Rövidtávú bajnokság
Győzelem a cseh OB-n
Nehéz pályák a Hungárián**

BTFSZ VERSENYNAPTÁR-EGYEZTETÉS 2015-RE

A BTFSZ szeptember 1-jén versenynaptár egyeztető megbeszélést tartott a budapesti szakosztályok képviselőinek bevonásával.

Scultéry Márton előjában elmondja, hogy a találkozó egy nyílt elnökségi ülésként volt tervezve, ahol egyből döntés születik a Bp. bajnokságok rendezőiről. Örül, hogy a legfőbb rendező egyesületekből jött egy vagy több képviselő, viszont az elnökségből csak hárman vannak jelen, így az nem határozatképes.

Budapest bajnokságok

Zehebázy István ismerteti a beérkezett pályá-

• Silvanus hétvégi edzőversenyek: az előző két évi gyakorlat szerint HB év közben tölti ki az üres napokat, nem rangsorolók

352-versenyek

A sokéves gyakorlat alapján az előző évi naptár öröklődik, néhány módosítással. A legfőbb változás, hogy a TTE újra rendez két versenyt, amelyről 2014-re lemondott. A naptár továbbra is Vankó Péter honlapján érhető el (<http://goliat.eik.bme.hu/~vanko/3sz.htm>). HB jelzi, hogy az ideihez hasonlóan jövőre is 7 versenyt RR-ként rendez meg, Valkony ev. néven.

Bajnokság	Rendező	Időpont	Helyszín	Verseny
Normáltáv	SPA	március 14.	Vértés	Tavaszi Spartacus Kupa OR
Középtáv	SPA	március 15.	Vértés	Tavaszi Spartacus Kupa OR
Hosszútáv	BEAC	március 21.	Pilisszentiván	RR később eldöntendő néven
Diákolimpia	BMG	április 25.	Káposztásmegyer	RR később eldöntendő néven
Éjszakai	BEAC-BMG		június eleje (hétköznapi)	
			Káposztásmegyer	Sápadt Hold Éjszakai (nem rangs.)
Sprint egyéni	MOM	szeptember 5.	később eldöntve	RR később eldöntendő néven
Sprintváltó	MOM	szeptember 5.	később eldöntve	--
Pontbегyűjtő	SAS	szeptember 6.	később eldöntve	vasárnapi edzőverseny

zatokat/jelentkezéseket, és a jelenlévők további vállalásai alapján az alábbi naptár alakul ki, amelyet formálisan a következő elnökségi ülés fog jóváhagyni:

Kupa- és egyéb versenyek

- Eötvös ev. (BEAC): augusztus 29, RR-ként, sprint és sprintváltó formában
- Hegyvidék Kupa (MOM): április 5. vagy 6., RR-ként
- MOM Kupa: az előzetes jelentkezés alapján november 21-én lesz egynapos formában OR-ként
- Silvanus Kupa: előzetesen június 27-re jelentkezett OR-ként, de HB jelzi, hogy várhatóan a középtávú OB elé hozza csak RR formában
- Semmelweis ev.: az előzetes jelentkezés alapján június 28-án lesz OR-ként, de HZ jelzi, hogy ez is módosulhat még, nem ő lesz a verseny elnöke
- Vizsla Kupák tervezett időpontjai: március 22. (vas), április 11. (szó), május 16. (szó), június 6. (szó), július 11. (szó), augusztus 30. (vas), október 10. (szó). HZ jelzi, hogy főleg a júniusi dátum nem biztos még, de ez január végeig eldől, mert jövőre is RR-ként lesz a futamok egy része.

Még mindig érdemes az idei Tájélóra előfizetni

Az augusztusban meghirdetett kedvezményes előfizetési akció még mindig igénybe vehető. A kedvezményes előfizetési díj **2500 Ft**. Ezért az összegért az előfizetők megkapják az eddig megjelent 2014. évi számokat (1-4), valamint az ezután megjelenő számokat is postázuk. Rádásul minden új előfizetőnk átvehet egy teljes garnitúrát az elmúlt évben megjelent számokból. Az előfizetési díjat átutalással lehet fizetni: AXA Bank, Számlaszám: 17000019-12846995 Budapesti Tájfutók Szövetsége. Sokkal egyszerűbb, ha a BTFSZ-ben vagy a nagyobb versenyeken, országos bajnokságokon személyesen rendezed meg a lapot.

www.funkwerk-mo.hu

RENDELI INTERNETEN!

TÁJOLÓ

A Budapesti Tájfutók
Szövetségének lapja

2014 5. szám

A szerkesztőség vezetője:

Schell Antal

Szerkesztőbizottság:

Argay Gyula, Bacsó Piroska,

Hajdu Martin, Józsa Sándor,

Nagy Krisztina,

Nemesházi László

Terjesztés: Keszthelyi Ildikó

Szerkesztőség:

1053 Budapest,

Curia u. 3. II/2.

e-mail: tajolo1@t-online.hu

Hivatalos idő:

kedd, csütörtök

16–19 óráig

Kiadja:

a Budapesti Tájfutók Szövetsége

Felelős kiadó:

Bugár József

HU ISSN 1215-8526

Megjelenik évente 6 alkalommal

lapzártá megjelenik

5. szám 09. 30. 10. 10.

6. szám 11. 11. 11. 21.

Megrendelhető

a Budapesti Tájfutók

Szövetségénél,

a szerkesztőség címén.

Nyomda:

Keskeny és Társai 2001 Kft.

RÖVIDTÁVÚ BAJNOKSÁG PAKS, SZEPTEMBER 6.

Huszonegy év pihentetés után ismét Paks adott otthont egy magyar bajnokságnak.

A mintegy 1000 résztvevőt a paksi, kalocsai és szekszárdi rendezőgárda versenyzőbarát célhellyel, figyelmesen kialakított versenyközponttal, futós pályákkal és itt-ott az egyszerű terephez képest meglepő technikai nehezítésekkel várta. Az alábbi beszámoló megírásában segítségemre voltak Kiss Gábor és Dénes Zoltán főrendezők, Viniczai Ferenc ellenőrzőbíró és a bajnokok.

Keveset tudunk a paksi tájfutásról. Nem csoda, hiszen mindeztáig ígert három OB-t rendeztek összesen (1982 MEFOB, 1987 VOB, 1993 OCSB), ráadásul a legutóbbit majd egy emberöltővel ezelőtt. A paksiak 2009-ben szerveződtek újjá Kiss Gábor vezetésével, és a toborzó tevékenység eredményeképp mára mintegy 40 fős egyesületet alkotnak, amelynek háromnegyede utánpótlás korú. A kapcsolati rendszerét bevetni képes, de bajnokság rendezéséhez kis csapat a Dénes Zoltán vezette Kalocsai SE-vel szövetkezve pályáztatta meg a rendezést, hozzájuk még a szekszárdi Fehérlófia SE csatlakozott Balogh Róbert és Bernáth Zsolt közreműködésével. Az összefogás révén egy népes és minden szempontból alkalmas csapat dolgozott hosszú hónapokon át, hogy a verseny valóban méltó legyen a bajnokságokhoz.

Paks határában egy minden szempontból optimális versenyközpont került kialakításra – közeli parkolás, büfé, közösségi sátor, online eredményközlés, a városi éttermek és boltok közelsége, látványos átfutás és befutás délután. A rajt ötleletesen mindkét futamon egy helyen volt (kis terepi átfedéssel), és így a karantén is lehetett ugyanaz. Óriási előnye volt a karanténnak annak mérete, valamint, hogy fedett és sza-

badtéri hely egyaránt rendelkezésre állt a pihenni és melegíteni vágyóknak. Az egyesek számára hosszan elnyúlt várakozás jó hangulatban telt a nyári élmények kibeszélésével. Egyetlen negatívum a vécék szűk keresztmetszete volt, ami a tervezésnél még rendben látszott lenni. Érdemes rendezőként erre figyelni, hogy ne okozzunk egymásnak fölösleges bosszúságot már a rajt pillanata előtt.

Ami a verseny szakmai oldalát érinti, mérvadó résztvevők véleményét kértem ki. Nem sokat kellett sajnósan gondolkozni, hogy milyen kérdéseket tegyek fel Viniczai Ferenc ellenőrzőbíróknak. A téma azonnal megvolt: a magyar tájfutó társadalom ISSOM jelkulcs ismerete (jobban mondva nem-ismerete), valamint a szabályok betartása vagy be nem tartása. Sajnos elég szomorúan fest a körkép, miszerint a futók egy része nincs tisztában azzal, mit lehet sprint versenyen, és mit nem. Ehhez társul a sprint közbeni fokozott adrenalin szint, márpedig nincs rosszabb annál, ha egy tudatlan futó még arrogáns is. A sprint térképolvásás legfontosabb alapelve, hogy a terepen úgy közlekedünk,

ahogy a térkép jelöli, nem pedig úgy, ahogy a valóságban mi a futhatóságot megítéljük (pl. egy 10 cm-s falat nem ugrunk át, ha a térképen vastag feketével van jelölve, vagy nem bújunk át egy kerítéshíbnak, ha a térképen összefüggően ábrázolják). A rendezők mesterséges nehezítéseket alkalmaztak a térképen és a valóságban is, hogy az egyszerű terepet bonyolítsák. A döntő előtt összehívták a terepre kiállított versenybírókat, és kérték, hogy a tilos területek előtt figyelmeztessék az áthaladni kívánó futókat. Aki a tiltás ellenére sem fordult meg, azt kizárták. Ehhez pedig jött egy non plus ultra, ugyanis a garázsorok közt egy szabálytalanul átvágó versenyző visszafordulás helyett a rajtszámát kézzel letakarta, nehogy kizárják a csalás miatt.

Na de milyen volt a verseny maga? Erről kimerítő beszámolót bajnokainktól kapunk a következő négy kérdésen keresztül: 1. Milyen eredményt vártál magadtól, számítottál a győzelemre? 2. Milyennek találd a selejtező terepét és a pályát? 3. Hogy tetszett a döntő terepe és a pálya? 4. Mi a véleményed a pálya hosszáról?

Az 5-ös az ominózus 57-es pont

Az FN21 kategóriák dobogószínei Fotó: Molnár Gyula

Jónás Ferenc (SZV) – F14

1. Reménykedtem, hogy sikerül az 1. helyezés, de a dobogóra számítottam.
2. Nem volt túl nehéz, érdekes, inkább egyhangú, de élveztem.
3. Változatosabb volt, mint a selejtező, én két részre osztottam szét a pályát, technikailag és fizikailag is nehéz volt. Összességében azt kaptam, amit vártam, de a döntőben voltak becsapós, technikás részek.
4. Az előző évek rövidtávú bajnokságai is hasonló hosszúak voltak, kicsit talán örültem volna, ha hosszabb a pálya. Összességében szerintem jól volt a pálya hossza megtervezve.

Weiler Virág (SPA) – N18

1. Mindenképpen nyerni szerettem volna. Mivel atlétika pályán edzek leginkább, ezért a városban futás igazán az én műfajom, így reméltem, hogyha nem hibázok nagyot, valószínűleg nyerek.
2. Szerintem selejtezőnek megfelelt a terep, ráadásul így a VK egy helyen volt a döntő és a PCSB céljával.
3. Szerintem kihozták a terepből a maximumot, sőt még mesterséges

akadályokkal is nehezítették a pályát, amit én jónak tartok, világbajnokságokon is szokták ezt alkalmazni. A focipálya kerítései sok embert megvicceltek, voltak útvonalválasztós átmenetek, a végén pedig figyelni kellett és számolni a garázsokat. Egy hibám volt a pályán, az 57-es pontra kívülről mentem, majd mikor odaértem vettem csak észre, hogy belül van, és még akkor is a rosszabbik irányból kerültem a garázst.

4. A mi pályánk hossza teljesen jó volt, futva nekem 3,1 km lett, Junior VB-n ugyanennyi volt a futott táv, teljesen eltalálták.

Peregi Dániel (SPA) – F18

1. Nem nagyon számítottam rá, hogy nyerni tudok, bár amikor a rajtban voltam, természetesen az volt a cél. Mindenképpen a dobogót akartam megcélozni. Ez életem első rövidtávú győzelme.
2. Szerintem selejtező terepnek megfelelő volt, nem volt túl technika, de amit ki lehetett hozni belőle, azt kihozták. A pálya jó ráhangolódás volt a döntőre, próbáltam minél több információt begyűjteni a terepkel kapcsolatban.

3. A pálya első fele ugyanazon a lakótelepen volt, mint a selejtezőnél, így az nem tartogatott különös meglepetést. Kivétel volt ez alól a 6. pontunk (57-es), ami cseles volt szerintem mindenkinek. Szerencsére hamar észrevettem az átmenetet és megálltam pálya közben, hogy rendesen ki tudjam olvasni, így itt sokat nyertem vele. A pálya végén már többet lehetett hibázni, főleg, hogy az ember már nagyon fáradt ekkorra. Gyors, rövid átmentek voltak, ahol gyorsan kellett döntenie. Nekem kifejezetten tetszett a vége.

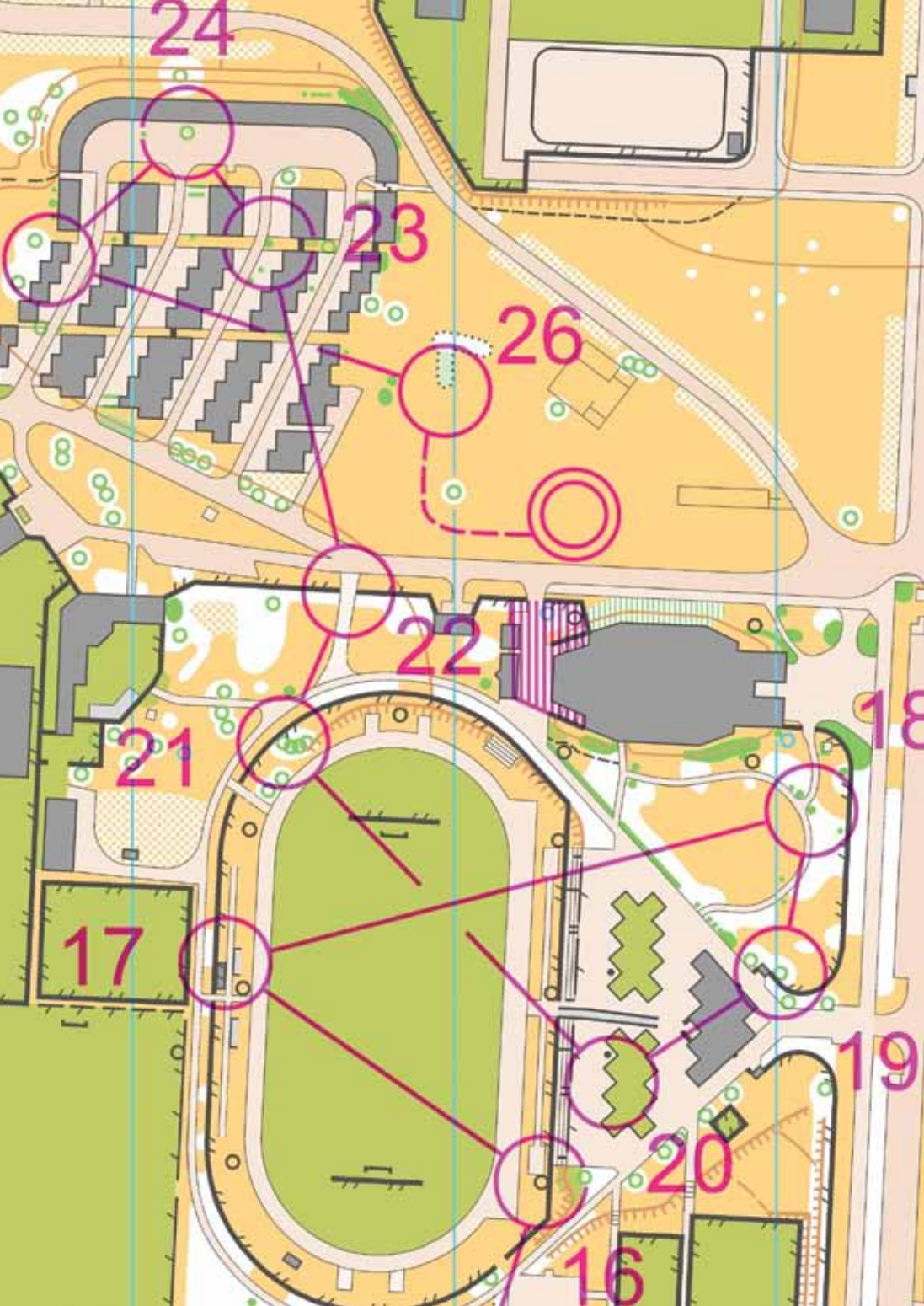
4. Szerintem hosszú volt. A végén már nagyon nehezemre esett a gondolkodás. (Szerk.mj: az ifi előírt győztes idő 15 perc és Dani 15:15-öt ment, így a fáradtsága szubjektív.)

Kinde Vanda (SPA) – N20

1. A 2014. évi céljaim között szerepelt ez a bajnoki cím, de mivel keveset edzettem a nyáron, arra számítottam, hogy nagy küzdelem lesz az első helyért.
2. A terepet és a pályát is könnyűnek találtam sprint viszonylatokban, egyértelmű vagy közel azonos időigényű útvonalak voltak, így csupán a tempóra kellett valamelyest figyelni, hogy ne csökkenjen.
3. Nekem most bejött, hogy nem volt bonyolult, beugratós átmenet. Végig megvolt a koncentrációm, biztosan mentem, de tetszett, hogy volt egy kis változatosság a pályában (tér, házak között, pályán, garázsrengetegben). A lakótelep miatt számítottam arra, hogy nem lesz agytekерő feladvány a pálya, de jobb volt, mint amire számítottam.
4. 3,5 km-t futottam, ami átlagos rövidtávon, végig tudtam hajtani, de meg is éreztem.

Szerencsi Ildikó (SZV) – N21

1. Nyerni mentem, de tudtam, hogy nagyon kemény munka lesz. Nagyon sok problémám volt a felkészülés alatt, szinte nem volt olyan hét, amikor nem hátráltatott vala-

mi sérülés vagy betegség. Rengeteg energiámat veszi el, hogy ezeket felszámoljam és megelőzzem a jövőben, ráadásul a tájékozódással is sok problémám volt idén. Ezért is lett ez nagyon kedves győzelem! :)

2. Mivel tudtam, hogy két erősebb futást nem tudok abszolválni egy nap, próbáltam könnyűre venni. Nekem a legnagyobb feladatot az jelentette, hogy nehegy tiltott területre lépjek.

3. A pálya vége, a stadion és a garázsor tetszett! Előtte szerintem túl sok olyan átmenet volt, ami nem adott lehetőséget a választásra és a pontfogás is egyszerű volt, a középső részen végig tudtam 2-3 ponttal előrébb gondolkodni. Nagyjából erre számítottam, meglepetés nem volt, én egy kis parkra számítottam még a kiskörben

4. Az, hogy egy 15 percre tervezett pálya majdnem 3 perccel lesz több, szerintem sok. Ha 15 percre készülünk, akkor 13-14 percnél már nagyon küzdeni kell, hogy jusson elég oxigén az agyba is, és nem mindegy, hogy 1-2 percet vagy 4-5 percet kell így kibírni. Nálam ez most az átfutó után jött, ott már nagyon nehezen követtem le a terepet és nehezen döntöttem.

Bakó Áron (SPA) – F21

1. Mindenképp reménykedtem benne, de ilyen különbségről még csak nem is álmodtam. A cél minimum a dobogó volt, de a győzelemért futottam.

2. Elég egyszerűnek, de a pályát az adottságokhoz képest jónak, és szerintem volt már hasonlóan egyszerű pálya vb sprint selejtezőn is.

3. A döntő terep sem volt bonyolult, de itt közel a maximumot sikerült kihoznia belőle a pályakitűzőnek. Tetszett, hogy jó útvonalválasztással kezdtünk, főleg, hogy nekem jól sikerült választani. A főcímű pályák környéke eléggé futós volt, de ez a játék része. Sokat jelentett, hogy végre felnőttben is a barátaimmal állhattam a dobogón.

4. 2:12-vel többet futottam, mint „kellett volna” a szabályzatban előírt győztes időhöz képest, és csak kb. fél perc maradt benne, tehát hosszú volt, de mivel úgy tűnik, én voltam a legjobb erőben, így én örültem neki.

Császár Éva (GOC) – N35

1. A győzelem teljesen váratlanul ért. A nyár úgy alakult, hogy jóval kevesebbet tudtam edzeni, mint amit előzőleg terveztem, így a versenyre már azzal a céllal utaztam, hogy dobogóra szeretnék állni.

2.-3. Nekem alapvetően mind a selejtező, mind a döntő terepe és pályái is tetszettek. A selejtezőt lazán futottam, hogy ne legyek fáradt délutánra, és próbáltam közben „feltérképezni” a terep adottságait, hogy a tapasztalatokat majd a döntőn hasznosítsam. A döntőn fejben készültem arra, hogy lesz majd valami csalafintáság a kapukkal, betonfalakkal, de aztán a miénk szerintem pörgősebb, gyorsabb pálya volt, mint a délelőtti.

4. A pálya hossza a mi kategóriánkban szerintem megfelelő volt egy sprint versenyre, én nem találtam se túl hosszúnak, se túl rövidnek.

Halona Gergely (DTC) – F35

1. Első éves senioriorként céloztam, hogy minél előrébb végezzek, de a győzelemre semmiképp nem számítottam. Erre a rövidtávra konkrétan nem készültem, hiszen más célkitűzésem van, október közepén Grazban szeretném lefutni az első hivatalos maratonomat, így a felkészülés közepére belefért ez a két tempófutás.

2. Nagyon tetszett, gyakorlatilag háztömbök kerülgetős mezei futóversenynek tűnt. A pálya vonalvezetése is elég egyértelmű útvonal választást kívánt, így csak egy 70%-os erősségű futásra törekedtem!

3. A döntő első felében csak az óvatosságra mentem, viszont a folytatásban okozott egy kis útvonal választási fejtörést, főleg a végén a garázsoknál!

4. A pálya hosszát szerintem jól eltalálták a rendezők, csak én raktam bele egy fél perces hibát.

Paróczy Zolt (ZST) – F40

1. Meglepetés volt számomra a győzelem. A verseny előtt realisan a 4.-5. helyezésként számítottam, hiszen ez volt a papírforma. A végeredmény is ezt igazolta, hiszen ötven voltunk 21 másodpercen belül a döntőben. A többiek mindannyian hibáztak, én pedig szinte hibátlan versenyt futottam.

2. Szép, de egyszerű városi terep, nagyon könnyű pályákkal.

3. Kicsit izgalmasabb terep, mint délelőtt, és valamennyivel technikásabb, figyelősebb pályavezetés. Ennél valamivel nehezebbre számítottam a pálya tekintetében. A terep adott volt. Nagyon izgalmas döntő lett az F40. A végén nagyon boldog voltam, mert kiélezett csatában sikerült nyerni.

4. Nálunk elég reális lett. A döntőt kicsit fölértézték a 10 perces győztes időnek, de ez bőven belefért.

Horváth Magda (TTE) – N55

1. Igen, a pakliban benne volt egy esetleges győzelem, de már régóta nem az ad elégedettséget, ha győzők, hanem ha hibátlanul teljesítettem a feladatot, maximalista vagyok. Persze ha ez győzelemmel párosul, az jó érzés.

2. A selejtező terepe a közeli parkokban sétálva nagyon jónak tűnt, aztán a valóságban kiderült, hogy nem volt túl bonyolult feladat a verseny.

3. A döntő terepe hasonló volt a selejtezőéhez + egy atlétika pálya, ami nem nehezítette a feladatot. Ez egy gyors, futós bajnokság volt, a terep ilyen adottságokkal rendelkezett. Kicsit nehezebb feladatra számítottam, de elfogadtam, mindenkinek ilyen volt.

4. Van szabályzat, annak megfelelő kell, hogy legyen a győztes idő, - így ez, gondolom megfelelt az előírásoknak.

Novai Éva

EOTR ÉS TÁJFUTÁS

Gyakran előfordul velem, hogy a Tájéoló egyik-másik írása válasza készíttet, de legtöbbször elmarad a hozzászólás.

Most azonban vállalkozom az előző szám (2014/4) két kitűnő írásának kiegészítésére.

Palumbi Edit Mi is az EOTR? című írásában jól összefoglalja a térképsorozat fő jellemzőit, bár ezek jó része (és még néhány érdekesség) benne van a Tájéoló 2007/9-es számában, a Tükörcserepek a térképtörténetből sorozatban megjelent cikkemben (Állami topográfiai térképek). Ami írásra készített, az a cikk utolsó előtti mondata, mely szerint ezeket a térképeket ne nevezzük EOTR-nek, hanem 1:10000 topográfiai térképnek. Az csak apróság, hogy engem a térképes helyesírás egyik szakértője úgy tanított, hogy a méretarányokat így írjam: 1 : 10 000 (tehát betűköz-zel a kettőspont előtt és után valamint méretarányszám-ban is), de a jelző nélküli használat félreértésekre adhat okot.

A negyedik (vagy szabatos) katonai felmérés, 1896-ban kezdődött, és ha az első világháború és a birodalom felbomlása meg nem szakítja, évtizedekig eltartott volna (T 2006/4). Hazánkban a Magas-Tátra térképe készült el kísérletként, és a hajmáskéri tüzérségi lőter térképe 1909-ben (T 2009/3). Ez a szép, hat szelvényből álló térképmű volt a mai országterületen az első tizedes topográfiai térkép. Mivel a szintvonalak nagyon szépen kidolgozottak rajta, akár még ma is fel lehetne használni tájfutó alaptérképnek.

Az 1919-ben megalakult magyar katonai térképészet (T 2006/5) pár évvel később új 25ezresekkel kezdett készíteni, amelyeknek a terepmunkája 1 : 10 000-ben készült. Ezek nem jelentek meg ebben a méretarányban, úgyhogy ezt csak zárójelben említem.

1952-ben megkezdődött Magyarország 1 : 5000-es felmérése, de mielőtt az első szelvény megjelent volna, 1957-ben áttértek az 1 : 10 000-es méretarányra (T 2007/7). A 4452 szelvényből álló hatalmas mű terepi munkálatai 1980-ban fejeződtek be, az utolsóként elkészült szelvény Kecskemét belvárosát ábrázolja. Ez a sorozat nagyon sok tájfutó térképnek volt alaptérképe, mivel HM és az OTSH közti szerződés értelmében a Magyar Néphadsereg Térképészeti Intézete (MNTI) a kiadásra engedélyezett terepekről ennek fotómásolatát adta át az MTFSz-nek (T 2008/7). Bár ez is polgári (azaz nem katonai) kiadású sorozat, ezt csak mint katonai térképet emlegetjük (és sokan még mostanság is így hívják) titkossága és az MNTI felőli érkezése miatt. Mentiségünkre szolgáljon, hogy az igazi katonai térképekről csak egyetemi térképészeti tanulmányaim negyedik évében értesültem, mert azokat szigorúan elzárták a teljes civil szférától. A tájfutókhöz érkezett kíváncsokat meafosztották

minden felirattól így nem is értesülhettünk a térkép kiadási adatairól.

Az a véleményem tehát, hogy jobban tesszük, ha megkülönböztetjük, melyik tizedes volt a munkálatok alapja.

Bozán György remek hírességfoglalójának élén emlékezett meg a tájfutás szó 40. születésnapjáról. Miközben tisztelettel figyelem maroknyi sporttársunk heroikus küzdelmét a tájékozódási futásért, én magam jobban szeretem a tájfutást.

A történet kevésbé ismert folytatása, hogy az MTFSz Elnöksége – ki más, mint Skerletz Iván főtitkár alaposan megindokolt javaslatára – 1987. május 18-ai ülésén döntést hozott, hogy július 1-től a szövetség nevét Magyar Tájfutó Szövetségre változtatja. Már másnap felterjesztette az ÁISH-nak (így hívták akkor a sportügyi hatóságot, Állami Ifjúsági és Sporthivatal), amire a jogi osztály következő nap rá is bólogott. Hogy itt miért és hogyan akadt el a folytatás, az nem derül ki a vékony dossziéból, amit az MTFSz irattárából ástam elő. (Itt található a Grétsy Lászlóval folytatott levelezés is.) Mivel ez az időpont nem túl távoli, talán emlékszik valaki a történet folytatására. Befejezésül idézek az előterjesztésből, hamarosan a levelezőlistára elküldöm a teljes szöveget.

Egy sportág neve soha nem fejezi ki pontosan annak lényegét, s egy-egy szakszövetségi név pedig végképpen nem. Évtizedek kellenek, míg majd mindenki azt érti egy szó elhangzásakor, mint amit a tevékenység valóban takar. Egy szövetségi név pedig azért bonyolultabb, mert a sportági jellegzetességen túlmenően meg kell felelni a jogi és a köznyelvi használhatóság követelményeinek is. ...

Külön nehezítette a tisztánlátást az ötvenes és hatvanas évek szövetségi versenyellenes szemlélete, ami még most is érezteti hatását. A tájékozódási sport és egyéb kinszülte elnevezések nem bizonyultak életképesnek. Végül a németből történt tükörfordítás vert gyökeret, annak minden hátrányával együtt. A tájékozódás minden áron történő hangsúlyozása manapság is kívánalom. ...

– A tájfutás szó majdnem teljesen kiszorította a tájékozódási futást. Mind a beszélt nyelvben, mind az írott nyelvben a rövidebb, kifejezőbb szót használják.

– Lexikonok, évkönyvek, sportági szaklap stb. egyértelműen a tájfutást alkalmazzák sportági megjelölésként.

– A téli versenyzés, vagyis a sítájfutás is ezt az irányzatot erősíti.

– Az új szó szebb is, mivel nyelvünkben igencsak elszaporodtak az -ási -ési képzőjű szavak.

– A sportág már túljutott az elismerésért küzdő korszakán, s nem kell mindig magyarázni, hogy ez futás is, meg tájékozódás is. Éppúgy nem, mint a kézilabdánál sem. Holott a kosárlabdát vagy a röplabdát is hívhatnák kézilabdának. A szavak jelentése azonban elsősorban spontán közmegegyezés.

– Különböző sportágak különböző tájékozódási versenyei is csak zavart okoznak (búvárszás, stb.)

Ábel

PONTBEGYŰJTŐ ORSZÁGOS CSAPATBAJNOKSÁG

2014. Paks Ürgemező

Mikor elvállaltam Schell Tóninak e cikk megírását, nem is jutott eszembe, hogy tavaly ugyanerről a bajnokságról írtam. Akkor egy hosszú eszmefuttatásba bonyolódtam arról, hogy szükség van-e egyáltalán ilyen versenyformára, bajnokságra. Akkor ugyanis a levlistán nagy vita folyt erről. Úgy látszik mára polgárjogot nyert ez a versenyforma is, elfogadtuk (szerintem inkább sportágunk változatos képét gazdagítja), nem vitáztunk rajta – közben már itt van az

újabb, a sprint váltó – ami az indulók számán is látszik. A szombati Rövidtávú OB 1000 fölötti számát ugyan nem érte el, de a 700-at megközelítette (a nyíltban rajtoltakkal együtt). Összesen 210 csapat küzdött a terepen. Az előző naphoz hasonlóan a 14-es kategóriák voltak népesek (16 fiú és 18 lány csapat), míg F21-ben 17, F145-ben 18 csapat ért el eredményt.

Nos, akkor nézzünk szét az Ürgemezőn. A rajt környékén füves homokbuckákon, távo-

labb különböző futhatóságú erdőben szaladtunk az érmeért és a helyezésekért. A terep nem túl bonyolult, de hibázásra megvan az esély. Egyrészt a bajnokság tétje zavarhatja meg az embert, másrészt a pontbegyűjtő versenyforma kettős útvonal-választási feladatot tartalmaz. Ki kell választani a jó pontsorrendet és aztán az egyes átmenetekben is dönteni kell. De mielőtt az igazi versenyzést elkezdjük, vagy azzal egy időben a csapattagok között kell elosztani a pontokat. Sajnos

Az N21 kategória dobogósi: 1 PVS (Kelemen Bernadett, Kovács Filoména, Péley Dorottya), 2 SZV (Szokol Mónika, Novai Éva, Szerencsi Ildikó), 3 SIR (Papugóvá Martina, Kovács Anett, Varsányi Kinga)

A Tipo F18-as győztes csapata

mindig akad olyan csapat, amelyik elhibázza és kihagy pontot. A tájékozási feladatot az erős tempó is nehezítette, mert a legtöbb részen lehetett és kellett is nyomni, de ebből következően végig erősen kellett koncentrálni.

Az elkövetett hibákat most semmiképpen sem foghatjuk a térképre. Dénes Zoli munkája kiváló, minden a helyén volt.

Már a rajtnál volt változás a tavalyihoz képest. Akkor tömegrajttal indultak az egyes kategóriák, most visszatértek az egyenkénti indításhoz. Mindkettőnek megvan a maga izgalma. Tömegrajt esetén az éppen látható ellenféllel szoros csatában vagyunk, másodpercek, cm-ek is dönthetnek, ami idegesítő lehet, itt most a célban vártuk izgatottan az ellenfelek egyenkénti vagy – a csapatok egymást bevárva – közös befutóját: bejönnek, nem jönnek be a mögöttünk indulók annyi idő alatt, amennyivel később rajtoltak?

Kezd alakulni a csapatok saját taktikája is. Nemrég még a rajt után az asztalokhoz letelepedve végeztük el a pontok elosztását,

most már az első – közösen érintendő – pontra, menet közben történik a döntési folyamat. Ez persze nagyobb odafigyelést igényel, de pl. mi tavaly a rajtunk után 6 perccel álltunk fel az asztaltól és indultunk el, idén pedig 5 és fél perc alatt az elosztással együtt az 1. pontot is megfogtuk. Megérte a változtatás.

Nem a szavakkal játszom, de a csapatverseny valóban alkalmas a csapatépítésre. Már egyéni versenyzés esetén is sokan

többet tudnak kihozni magukból a csapateredményért, de itt valóban együtt kell működni, ismerni kell egymás tulajdonságait, tájfutó erőnyeit és hátrányait. Ha ezeket a kellő súlyllyal tudjuk figyelembe venni és persze ezután a „hagyományos” tájfutó versenyfeladatot is minél kevesebb hibával, jó tempóban oldjuk meg, akkor lehetünk elégedettek együtt, tulajdonképpen az eredménytől függetlenül, hiszen ez volt a maximum, ennyit tudtunk kihozni magunkból. A közös teljesítmény pedig erősíti a tagok közötti összetartást.

Az eredmények ismertek, a hagyományosan erős klubok csapatai végeztek az élen. A győzelmeket a Tabáni Spartacus (3), SZVSE (3), PVSK (2), MOM, Tipo (1-1) szerezték meg. A szenior mezőnyben a Tapolcai Honvéd, a Hegyisport Szentendre és a BEAC tudott duplázni.

Az egész verseny gördülékenyen, hiba nélkül, magas színvonalon zajlott le, köszönjük a rendezőknek!

Hegedűs Zoltán

Fotó: Ebinger Mónika

Az F105 kategória dobogósai

CSEH OB

2014.09.27-28. Stráž pod Ralskem

Az idei Cseh OB-t az OK Jiskra Nový Bor rendezte Prágától északkeletre. Magyarországról a válogatott és kísérői 57 fővel vettek részt, de rajtunk kívül is voltak nevezők hazánkból.

Novai Évának és nyelvtudásának köszönhetően minden előre le volt szervezve és ki lett fizetve a szövetségen keresztül. A csapat több autóval és különböző időpontokban indult pénteken. A társaság nagyobb része ki tudott menni a szállástól 3 km-re lévő terepre edzeni egy kis terep-bemutatóra, ahol a szemerkélő esőben a szokásos homokkősziklás terep fogadott bennünket. Nem volt nagyon veszés a sziklarajz, de a meredek oldalak és mély völgyek nem ígértek könnyű pályákat.

A szállás egy egyszerű sportszállóban volt Zákupy nevű kisvárosban. Igencsak meglepődtünk, amikor a mintegy 2800 lélekszámú kis település sportpályáján a 400 m-es szabályos atlétikapálya rekortánból volt. Hazánkban még a nagyobb városokban sincs, mint pl. Szeged!

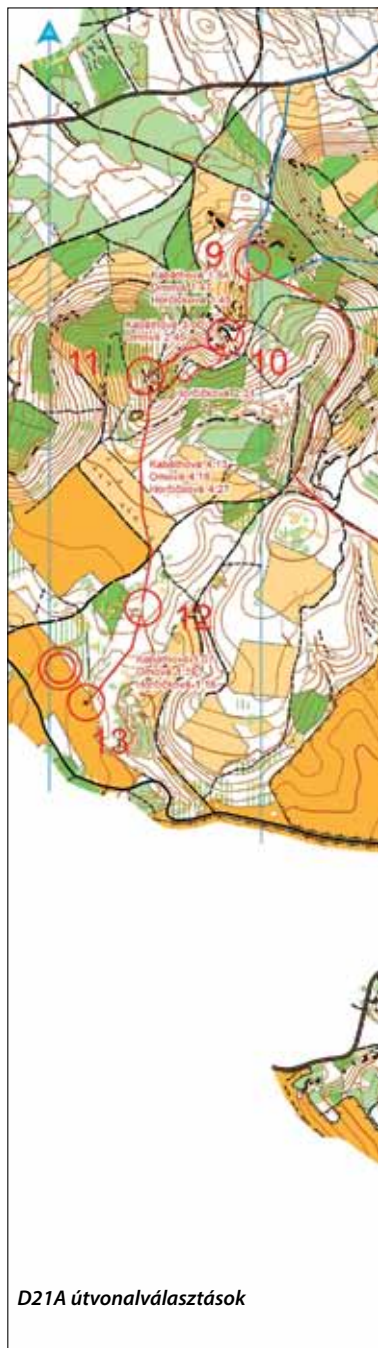
A vacsoránk egy közeli étteremben volt megrendelve, amit a többségnek sikerült elérni, kivéve a pécsi különítményt, akiknek elcsomagolva megkaptuk.

Szombaton kényelmesen, 10 órai indulással bízakodva mentünk a selejtezőre. Tudtuk, hogy nem lesz könnyű bejutni a döntőbe, mert az erős és nagy mezőnyökből itt csak az első 18 jut az A döntőbe (kivéve felnőtt nőknél 24, férfiaknál 32 fő). A terep nem okozott a többségnek meglepetést, és a pályák nem is voltak olyan nehezek technikailag,

inkább fizikailag volt kihívás a sok meredek emelkedő. Amit sokan elhibáztak, az az útvonalválasztás volt, mert a pályákba átlagosan 3-4 hosszú átmenetet tettek. Nagyon meg kellett gondolni az útvonalválasztást a meredek és sokszor bozotos hegyoldalokban. Az időjárás kegyeibe fogadott, mert eső nélkül megúsztuk a napot és a végére napsütéses 20 fokig melegedett.

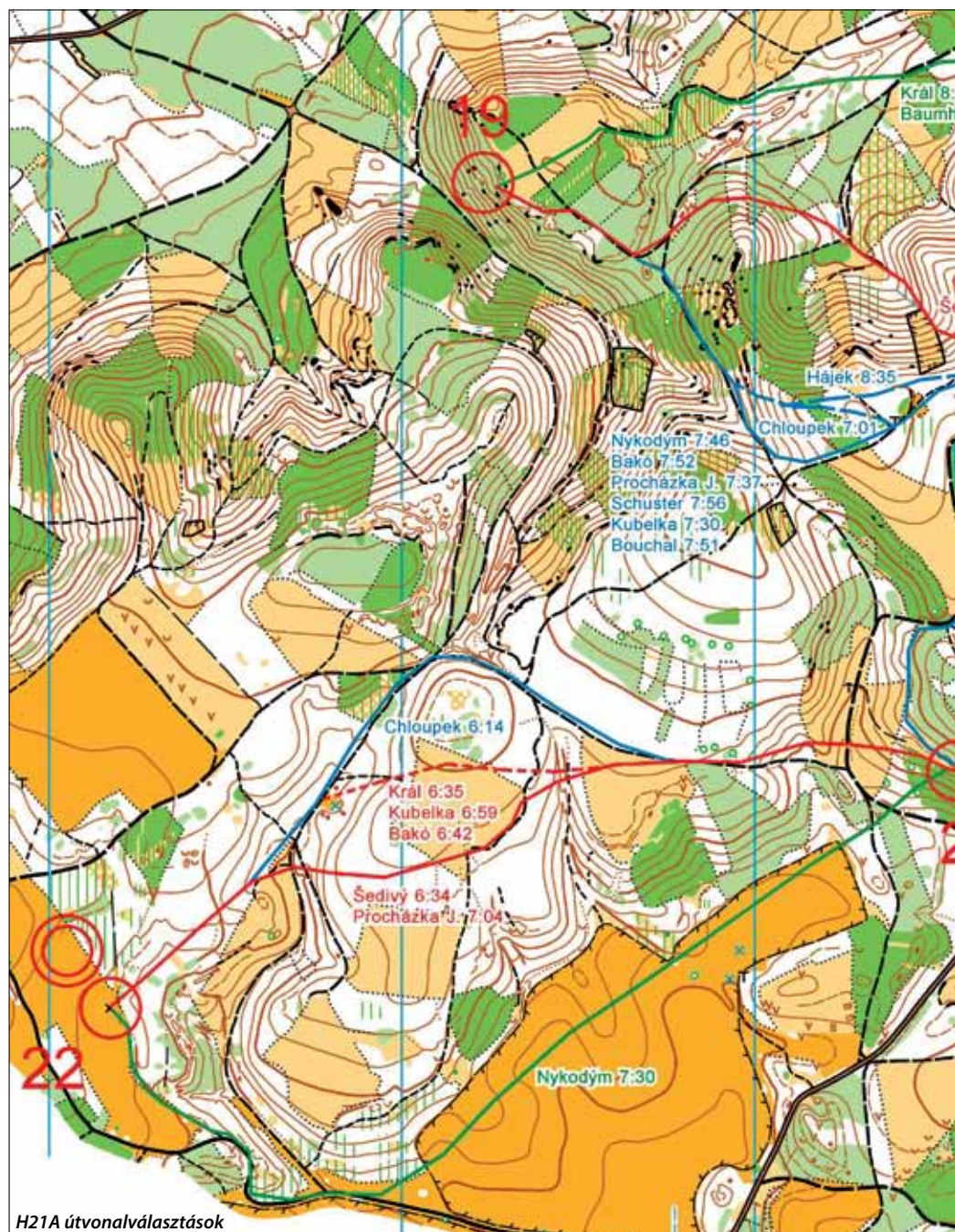
A döntőbe szép számmal kerültek be a válogatottjaink, kivéve a serdülő korosztályt, ahol a bejutás talán a rutintalanság miatt maradt el a várttól. Szerencsi Ildikó hiba ellenére is A döntős lett a felnőtt nőknél. A férfiaknál Baumholzer Máté, Bakó Áron és Liszka Krisztián jutottak a legjobbak közé. Juniorjaink közül mind a hárman magabiztosan kerültek be a döntőbe: Kinde Vanda, Tugyi Levente és Vajda Balázs. Az ifi lányoknál Weiler Virág és Szuromi Luca is második helyen jutottak tovább, de a 18 fős döntőben futhatott Viniczai Csenge és Kézdy Borbála is. Az ifi fiúknál is négyen jutottak az A döntőbe: Dalos Máté, Mészáros Mátyás, Tóth Adrián és Szűcs Botond. A serdülő lányoknál Vékony Vandának, a fiúknál Egei Patriknak és Zacher Mártonnak sikerült döntőbe kerülni.

Vasárnap reggel esőre és ködre ébredtünk, majd 8 órakor indultunk a döntőre, ahol ugyanaz a cél fogadott bennünket egy hatalmas tisztáson. Jól szervezve parkoltatták az autókat és kijelölték a sátrak helyét is. Legalább 50 sátor volt felállítva, amiket a klubok hoztak magukkal (a szokásos cseh sátrak, mint a szparisoké vagy a szegedieké). Volt 8-10 árus és egy minimális sorbaállás-

D21A útvonalválasztások

sal megszervezett olcsó büfé 7-8 fajta étellel. Mindez kellett is az 1500 fős mezőnynek. A cseheknek nincs bajnokság a senioroknak, hanem Veteraniának hívják, így gyéresebb mezőnyök voltak, mint a fiataloknak.

A döntő terepe ismerős volt, de vasárnap lényegesen keményebb pályák vártak ránk. Az időjárás ismét kegyes volt hozzánk, hiszen a reggeli köd gyorsan felszállt és hét ágra sütött a nap. Az A döntősöknek ezúttal is be kellett menni a karanténba 10 óráig (9.30-kor volt nullidő), de többen 170 felett rajtoltak. A többieknek nem volt karantén és egy másik rajtból is rajtoltak. A döntőn talán még kevesebb pont volt a pályákban, mint a selejtezőben. A jó útvonalválasztás volt a legfontosabb, hiszen minden pályában több olyan útvonal is volt, ahol nem lehetett tudni, melyik útvonal lesz a nyerő. Átmenni a hegyeken vagy kerülni hatalmasat? A szinteket ezúttal sem spórolták ki a pályákból, minden kategóriában sok szint volt, és a meredek oldalakban még lefelé is nehéz volt futni. Szerintem érdekes volt lehetőség szerint úton kerülni. A két felnőtt kategória egy-egy útvonalválasztása a mellékelt ábrákon látható.

A nagyon erős és sűrű cseh mezőnyben szépen helytálltak a fiatalok. Kiemelkednek az ifi lányok, ahol Szuromi Luca az első helyen végzett, míg Weiler Virág a dobogó harmadik fokára állhatott fel! A serdülő lányoknál Vékony Vanda a 9. helyen végzett, a serdülő fiúknál Zacher Márton a nagyszerű 5. helyet szerezte meg, Egei Patrik 10. lett. Az ifi fiúk is kitettek magukért, hiszen Dalos Máté a 6., Mészáros Mátyás a 7., Tóth Adrián a 9. és Szűcs Botond a 11. helyen végzett. A junioroknál Kinde Vanda 12., Tugyi Levente 7. lett. A fel-

nőtt nőknél Szerencsi Ildikó 14. helye is tisztes helytállás, ismerv a sérüléshullámai. A felnőtt, de még igen fiatal fiúk is kitettek magukért, hiszen Bakó Áron a 6., Baumholcz Máté a 9. helyen végzett a 15,5 km-es versenyben 105 és 109 perces időekkel.

Végezetül egy nagyszerű senior eredmény: F50-ben Egei Tamás megnyerte a kategóriáját!

Sajnos két sérültünk is lett, Liska Eszter a térdét csavarta meg, Turschl Bencének a bokája fordult ki. Szerencsére ott volt velünk Horváth Jenő gyűrő, aki azonnal kezelte a problémákat, ill. szombat este több versenyzőnek is adott lazító masszázst.

Úgy gondolom, hogy egy igen hasznos és tanulságos hétvégét töltöttünk Csehországban, és most is meg vagyok győződve róla, hogy többet kellene itt versenyezni a kemény pályákon és a szoros mezőnyben, itt 2-3 perc hiba máris két-három helyezést jelent.

Jövő nyáron ezen a vidéken lesz a cseh 5 napos, amit szintén Nový Bor egyesülete rendez, érdemes betervezni az augusztus eleji versenyt minél több fiatalnak és nem annyira fiatalnak is. Az ONEB-en magkapjátok a szórólapjukat, amit megkértek, hogy terjeszsem nálunk is.

A jövő évi Hungária Kupát is terjesztettük a versenyen, bízva benne, hogy minél többen eljönnek Salgótarjánba augusztus végén.

Köszönet a lelkes szülőknek, edzőknek, gyűrőnek, sofőröknek, akik saját autójukkal hozták ki a válogatott versenyzőket, nélkülük nem tudtunk volna részt venni ezen a válogatott programon: Bugár József, Bujdosó István, Egei Tamás, Weiler Zsolt, Tóth Tamás, Szabó János, Vellner Gábor, Vinciczai Ferenc és Horváth Jenő gyűrő.

Gera Tibor

NEHÉZ PÁLYÁK A HUNGÁRIÁN

Tudom, hogy nem illik csak kritizálni, szóval így jobb, ha a pozitívumokkal kezdem. A szervezés jó volt, a kísérőversenyek nagyon jók voltak és sokból lehetett választani, a kollégiumi szállás ahol én szálltam meg, megfelelt. Talán tisztább lehetett volna a paplan, meg a tusolóban lehetett volna rózsza, de úgy nagyjából az is rendben volt. Minden verseny nap közel volt a VK-hoz, alig kellett autózni, a parkolás kitűnően volt megszervezve és még a gyümölcsös is jött minden nap. Kiemelkedő volt a versenyiroda segítőkészsége, valamint a cél környékén a szolgáltatások: a parkolók és a megközelítésük javítása főleg az 1-2. napon, a nagyszerű büféátor és a mosdózuhanzó. Szerintem még az sem volt baj, hogy a terepek elég durvák voltak, hiszen ez a Mátra, mindenki tudja, hogy az tele van kővel, sziklával, sőt ezúttal szürös bozóttal is. Még a meredek horhosokkal is, bár nehezen, de megbirkóztam, sőt én nem bánom, ha van a pályámban egy pár, hiszen lelassítja a futókat, előtérbe hozva a tájékozódást.

Szóval akkor mit fogok kritizálni? Mint olvashattátok tőlem már sokszor, inkább az szokott zavarni, ha rövid és bugyuta a senior nők pályája, mert nem szeretem, ha hülyének néznek. Most viszont a helyzet pont fordítva volt. A technikai szinttel semmi hiba nem volt, sőt! Ezúttal a pályakitűzők átestek a ló másik oldalára és megpróbálták kinyírni bennünket, öreglányokat. Mint mindig is írtam, a tájfutás lényege a következő három pont:

1. A térkép
2. A pálya
3. A fair play, azaz az esélyegyenlőség/biztonság és a szabályok betartása/betartatása.

Szerintetek ezek mind rendben voltak? Hát nézzük! Sokféle véleményről hallottam a térképekről, volt aki szerint tökéletesek voltak (egy angol család mondta ezt nekem), mások szerint sok helyen nem voltak a helyzet magaslátán. Szerintem többnyire jók voltak a térképek, de voltak helyek, ahol nem igazán ábrázolták a terepet teljes durvaságában. A harmadik napi N65-ös pálya 9-es pontjánál semmi jele nem volt annak a durva horhosnak, amibe le kellett másznunk, de erről később.

A pályák, mint sokan mondták, túl lettek méretezve. Ezt különösen az utolsó két nap győztes idői bizonyítják a kategóriák zömében. Én beszéltem az én pályáimról a harmadik, negyedik és ötödik nap pályakitűzőivel. Mivel sem a terep/térkép/pálya N65-ben nem volt túl extrém az első két napon, így a másik három napra fogok koncentrálni. Alapvetően semmi bajom nem lett volna a harmadik napi N65-ös pályával, ha nem lett volna benne az a fránya 9-es pont. Ha megnézték a térképen, teljesen ártalmatlannak látszik. Sajnos a terepen nem ez volt a helyzet. A szikla a horhos tetején lakozott, a bója viszont már sokkal lejjebb. Ahhoz, hogy le tudjon jutni az ember, valamiben meg kellett volna

kapaszkodni. De ilyesmi sehol nem volt. A szikla sima felületén nem volt még egy picike kis lyuk sem, amibe bedughattam volna kis kacsómat, bokor a pont környékén sehol és fa is csak sokkal lejjebb; a talaj is kemény volt, így sarkakkal sem lehetett vízszintes terepet csinálni, ahogy én szoktam. Egy N60-as barátnőm később mesélte, hogy ő lefelé csúszva, ahogy elzuhogott az SI doboz mellett, akkor dugott és csúszott tovább. Én lassan, kommandós módjára hasonlóacsúsztam, dugtam is, de vissza már nem tudtam mászni, mivel nem volt mibe kapaszkodni. Így én is a horhos aljába való fenéken szánkázást választottam. Persze útközben elkapott egy hegyes ág, ami mind a kedvenc lycra tájfutó alsómban, mind bennem egy jókora lyukat lyukasztott. Túléltem, nem arról van szó, de sokaknak ez a pont veszélyhelyzetet jelentett, és nyilvánvalóan miután ezt közöltem befutásom után a pályakitűzővel és az ellenőrzőbíróval is, később volt már olyan versenyző is, akit a 9-es pontnál a versenybizottság elnöke várt, hogy ne kelljen lemásznia a horhosba. Míg ez nagyban fokozta a verseny és az N65-ös pálya biztonsági szintjét, én annak elismerésének vettem, hogy kritikáimat úgy Baracsi Gábor, mint Kovács Gábor

elfogadták. Ha már megemlítettem őket, talán a legnagyobb sokk ott ért, amikor Baracsi Gábor tudatta velem, hogy soha nem volt a 9-es pontomon, mivel olyan jónak látszott az a szikla a térképen. Mikor meghökkentem, közölte velem, hogy nem lehet minden pontra kimenni. Hát nem tudom, hogy erről van-e valami a magyar szabályzatban, de még Kovács Gábor is halkan azt mormogta bajsza alatt, hogy azt viszont ő se tudta, hogy BG nem volt kint minden pontnál. Ha ez általános (remélem nem!), akkor csodával határos, hogy még nem voltak életveszélyes balesetek a szenioroknál vagy a gyerekeknél. Kíváncsi vagyok, hány olyan térkép van Magyarországon, ahol nem igazán lehet megítélni egy pont fizikai nehézségét abból, ahogyan a térképen van ábrázolva. És arra is kíváncsi lennék, hogy hogyan érezné magát egy pályakitűző, aki akármennyire érthető okból kifolyólag is, de azzal, hogy nem látogatott meg minden pontot, valakinek komoly sérülést okozott. Még szerencse, hogy itthon nem divat a pereskedés felelősségmegállapítás ügyében.

És akkor megérkezünk az utolsó két napra. Tudom, hogy sokan azon a véleményen voltak, hogy a 4-ik és 5-ik napi terep nem alkalmas tájfut-

tó verseny megrendezésére. Ezzel én abszolút nem értek egyet. Igenis nagyon alkalmas, de csak akkor, ha a mindenkori pályakitűző gondol rá és képes megoldani azt, hogy a terep durvaságát beleszámítsa a pályahosszak tervezésébe. Tudom, hogy már nagyon elegetek van abból, hogy folyton Angliát emlegetem, de hát a magyaron kívül csak azt ismerem, így kénytelen vagyok velük példálózni. A brit szabályzat hajszál pontosan meghatározza, hogy:

1. Mennyivel kell rövidíteni egy pályát, amikor több napos a verseny.

2. Mennyivel kell szintén rövidíteni a pályák hosszát, ha a terep nagyon meredek, köves, sziklás, mocsaras, bozotos stb., stb., magyarul tele van olyan akadályokkal, amiktől nő a versenyidő.

Valahogy úgy érzem, hogy erre itt nem került sor, holott többen mondták nekem, hogy a magyar szabályzatban is van rendelkezés, legalábbis a szenior női pályák vonatkozásában arra, hogy több napos versenyeken 20%-kal rövidíteni kell. És mivel itt volt már verseny, meg lehetett volna nézni az akkori győztes időket is, és ha a győztes idők akkor is jóval hosszabbak voltak a szabálysónál, azt figyelembe kell venni ezúttal. Persze az is igaz, hogy akkor az a lenti szörnyű bozót még nem volt a térképen. Ott is lassan mentek a népek az embertépő, szúrós, tüskés bozót miatt. Meg azért, mert a bozótfoltokat nem nagyon lehetett beazonosítani és így iránymenetre próbáltak sokan hagyatkozni, ami majdnem lehetetlen volt a növényzet miatt. Néha még a jellegfák is segítettek, de ha eltévesztetted, hogy melyik jellegfánál vagy, belekerült egy kis időbe, mire helyre-raktad magad.

Angliában az a szokás, hogy ha még valahol nem volt verseny, akkor próbafuttatják a pályákat.

Nem mindet, de azért minden korosztályból és nemből egy jó párat. Akkor kiderül, hogy mi a helyzet. Én ezen a nyáron nem voltam jó formában, így én nem vagyok jó példa, de a rangsorban vezető, idén első éves N65-ös, nagyon jó formában futó Hegedüs Agnesről, aki a 4-ik napon 50 percet (+70%) és az 5-ik napon 80 percet (+270%) futott, ugyanezt nem mondhatja el senki.

Szóval, a következőket ajánlom minden pályakitűzőnek és ellenőrzőbíróknak, ha azt akarják, hogy minden versenyük és pályájuk biztonságos, kiszámítható és fair legyen a jövőben:

1. Kell időt találni arra, hogy MINDEN, de MINDEN pontra kimenjenek, hogy meg lehessen ítélni, alkalmas-e minden pont azokhoz a kategóriákhoz, amelyeknek a pályájában benne lesz.

2. Az ellenőrzőbíró tekintse saját magát a versenyzők képviselőjének, hogy mindenki kapjon a korának, nemének és a szabályzatnak megfelelő biztonságos, fair és élvezetes pályát, amin a győztes idők sem térnek el túlságosan a megengedettől.

Ha ez a két feltétel beteljesedik, soha többet nem lesznek veszélyes pontok és túlméretezett pályák.

Grant Julianna

VERSENYZÉSI SZOKÁSAINK VÁLTOZÁSA AZ ÉVEK TÜKRÉBEN

A tájfutás hőskorában minden versenyen részt vettünk.

Együtt, vonattal utaztunk. Csoportos, kedvezményes jeggyel, nem szedhettünk szét. Jóval indulás előtt már a pályaudvaron voltunk, hogy helyet foglaljunk.

A vonatkozás után külön buszon zsúfolódtunk. Az szállított a verseny helyszínére. Ezek a buszok csak az eredményhirdetés után vittek vissza a vasútállomásra. Izgalmas volt, néha csak néhány percen múlt, hogy elérjük-e.

A verseny- és edzőfelszerelést az egyesülettől kaptuk, mindent leltárba vettek, el kellett számolnunk az utolsó szakadt melegítővel is.

Az útiköltséget is a klub állta. Sőt! Mi még „egérintőt” is kaptunk. Ez magyarázatra szorult:

Kempelen Imre bácsi ilyen feliratú borítékban adottapidíjat (31 Ft), kajapénzt.

Külföldön csak külön engedéllyel versenyezhetünk. Kontingens volt.

Fogalmam sincs arról, hogy melyik klubnak milyenek voltak az anyagi lehetőségei, de az a gyanúm, hogy nagyjából egyenlők voltunk a szegénységben.

Fokozatosan jött a változás. Pl. már csak néha jutott „egérintő”, aztán megszűnt.

Jobb felszerelések jelentek meg, ezeket nagyon sokféle módon lehetett megszerezni.

Kezdjük mi fizetni nevezési díjainkat, önellátók lettünk.

Lassan a határokat sem őrizték annyira.

A legfontosabb az autók megjelenése. Vége volt a vonatkozásnak. Egy kicsit lazultak emiatt az emberi kapcsolatok, bár a „kitelepülés” ma is élő szokás.

Még mindig megengedhettük magunknak, beleértve a két gyereket, hogy gyakorlatilag bármilyen, akár többnapos versenyen is induljunk.

Népes mezőnyök voltak, egy-egy jobb versenyen az ezret is meghaladta a rajthoz állók száma.

Talán ez volt az „aranykor”?

Mitől néptelenedtek el még a „nagy versenyek” is?

Sokunk szerint a benzin árának hihetetlen drágulása a fő ok.

Természetesen a nevezési díjak is emelkedtek, de a versenyrende-

zés nem nyereséges vállalkozás. Különösen, ha lelkiismeretesen csinálják.

Egy négytagú család kétnapos versenyköltségei (nevezési díj, szállás, utazás, étkezés) elérhetik a 30 000 forintot. Sőt! Határ a csillagos ég.

Ez a magyar pénztárcának sok. Bár sok autócsofa áll a cél mellett parkolóban, a többség nem engedheti meg magának ugyanazt, mint régen.

Mondjunk le a tájfutásról?

Vajon ezt jelzi a nagy versenyek indulói létszámának az összezsugorodása? A régi 7-900 főről már kb. 10 éve 200 körülire fogyatkozott sok országos rangsorolón a résztvevők száma. Tapasztalatom szerint csak az Őszi Spartacus és a Postás Kupa tartotta meg változatlanul a „híveinek” a táborát. Új „szereplő” a Maccabi Kupa, amelynek szervezésébe nagy energiát fektet Paskuj Matyi és gárdája, nemcsak a jó rendezésbe, de a magas fokú marketingbe/hírverésbe is.

Áthidaló megoldásként – két éve – megszorodtak a „kis versenyek”. Minden nagyobb tájfutó centrum közelében rendszeresen megrendezésre kerülnek, mert igény van rá.

Olcso a nevezési díj, nem kell elutazni értük, nincs szállás költség. És nemcsak pénzkérdés ez. Vannak a szeniorok között olyanok, akik már nem szeretnek sokat utazni, tornateremben aludni. Kielégíti őket egy jó futás a város környéki erdőkben.

A kezdőket sem szokták drága versenyekre elvinni, nekik minden terep új. Remek edzési lehetőség! Persze egy ilyen „kis verseny” nem vetekekedhet például egy Mecsek Kupával, de nem is kell versenyeznünk.

Az igazán jó versenyre – akár kicsi, akár nagy – ahol jó a térkép, jó a pálya, jó a rendezés, aki teheti, elmegy, például Dénes Zoli eseményeire. Nekik nincs konkurenciájuk.

Azt hiszem, a tájfutásban meg lehet valósítani a „békés egymás mellett versenyzést”.

Ha még többen leszünk a kisebb versenyeken, egyre több az új tájfutó, akiket itt tudunk megnyerni a sportágunknak, akkor ők majd előbb-utóbb a nagy versenyekre is elmennek. Kezdeni viszont nem ott fogják. A dolgok egymásra épülnek, és alulról érdemes építkezni.

Hanusz Mária

Ajánlatunk:

bozóttruha - lábszárvédő - póló - sapka - pólónyomás
hímzett logo vagy név - lézeres gravírozás - érmek és díjak fából

crosswear@crosswear.hu
+36(1)376-51-96

1029 Budapest, Ördögárok u. 110/a.
Krolopp Frigyes (30)5665-489, Dóra Judit (20)9642-957

www.crosswear.hu

A YOLO kifejezés, amelyet egy színes bőrű kanadai rapper indított világhódító útjára, idén bekerült az Online Oxford Dictionary szócikkei közé. Korunk világhérzését akarja megfogalmazni a „You Only Live Once” kifejezésből alkotott mozaikszó, ami magyarul kb. annyi, hogy „Csak egyszer élsz”. Az amerikai fiatalok körében villámgyorsasággal elterjedt és már nálunk sem ismeretlen kifejezés. Igaz legtöbbször olyankor szokták említeni, amikor valaki teljesen ésszerűtlen dolgot művel (részség, kábszer, extrémítás), hogy az illető ezzel mentesse magát. Mégis a yolózó divathullám akár ellenreakciója is lehet a nyugaton jócskán terjedő keleti nirvána kultusz és lélek-vándorlás hitnek. Ennek csábító üzenete ugyanis az, hogy fogadd belenyugvással mai (sanyarú) állapotodat, mert ami nem sikerül ebben az életedben, azt majd valamelyik következőben elérheted. A legfőbb cél, az igazi boldogság ugyanis minden vágyakozástól való tökéletes megszabadulás lehet csak. Nyugati kultúránkban évezredek óta a legfőbb cél a tett, és a jövő építése. Ezért kell életünk minden pillanatával jól gazdálkodni. A boldogság csak fokmérője annak, hogy mennyire szeretjük életünket. Einstein szerint, a boldog ember túlföntül elégedett a jellel ahhoz, hogy sokat gondoljon a jövőre. Ambiciózus fiatal tájfutók akkor yolóznak jól, ha minden versenyen úgy állnak rajthoz, hogy most kell hibátlanul teljesíteni a pályát. Ne bízzanak egyetlen átmenetet, vagy pontfogást sem a véletlenre. Ha ugyanis felmentést adnak maguknak a kis versenyeken, akkor a nagy bajnokságon sem fognak tudni odafigyelni. Sőt még az edzéseket is igyekezzenek kihasználni, ha már sikerült beszorítaniuk a napba. Ne bánják, ha túlszűfolt a napirend, hiszen egyszer élünk csak! #YOLO

Kelemen János méltán nevezi önmagát homo navigators-nak, hiszen 25-szörös felnőtt bajnok, főiskolás VB második, edző, pályakitűző, és térképelyesbíró, mégpedig a lehető legmagasabb szinten. Futóművi problémái miatt már évek óta nem versenyez, de markáns és alkotó jelenléte ott lüktet sportágunk minden fórumán. Évek óta a Lazarus levelező lista éllovasa. Hozzászólásai alapján ő a legjobban informált a nemzetközi és hazai tájfutás eseményeiről, amely ismereteit szívesen osztja meg a lista olvasóival. Egyszemélyes hírügynökséggént tudósít, ontja a felkeresésre érdemes linkeket. Versenyzők és eredmények közötti láthatatlan összefüggésekre világít rá. Finoman és reálisan értékeli, akkor is, amikor görcsbe rándult gyomor-

ral legszívesebben sírni tudnák, látva versenyzőink vagy vezetőink elkeserítő kudarcait. Megjegyzéseit nagyritkán elérő támadásokat egy született diplomata profi naivitásával hárítja el. Csak remélhetjük, hogy még évekig informál, nem bántódik meg, és nem vonul vissza sérődötten, mint már sokan. Az

Igy készültek a virtuális szurkolók a VB-re

idei felnőtt VB számunkra kevés emlékezetes élményét éppen Janó a „fan” szállította, amikor számító-gépei előtt ülve, fizetős csatornákról, vezérszurkolóként közvetítette végig az eseményeket. Az elmúlt 12 hónapban összesen 316 levéllel jelentkezett fel a listára és minden esetben tájfunó topikot hozott. Messze megelőzte a rendszeres levélírókat. Második Kéri Gerzson 100, harmadik Paskuj Mátýás 93 levéllel, akitől mint Kommunikációs és Marketing bizottság vezetőtől a nyilvános megszólalás nem is lehet idegen. Az elnökség tagjai közül még Mets Miklós (78), Kovács Gábor (61) és Fehér Ferenc (60) aktivitása említhető meg. Élénken elérő stílusú írásaik nagyritkán villantanak fel ködfoltokat az elnökség kívülállók számára ismeretlen, misztikus homályából.

„A ságvári-ligeti célban Erős József az MTSz ügyvezető elnöke üdvözlöi a győri csapatot”

tozták. A szervezők munkáját dicséri, hogy a 23 induló csapat között 8 volt vidéki, amivel oldani kívánták a tájékozódási versenyzés még évtizedeken át erős Budapest központúságát. A bajnokságon a MOM csapata lett az első, akik a következő években még további két bajnoki aranyat és egy ezüstöt nyertek. A második a KASE, a harmadik az ÁMTI, a későbbi UVATERV elődje lett. Legjobb vidéki csapatnak a Diósgyőri Vasas bizonyult 8. helyével. Az állomások közötti tájékozódási feladatokhoz 75-, 50- illetve 25 ezres térképet kaptak a résztvevők, vagy térkép nélkül memóriából, illetve saját vázlat alapján kellett haladni. A verseny rendezői azok a versenybírák voltak, akiket gyakortott túravezetőből kéthónapos tanfolyamon képeztek ki még az év elején. Vezetőjük Székely Miklós, a későbbi MTSz főtitkár majd MTFsz alapító elnökségi tag volt. A közösséget magasan az egyén fölé emelő korban csak a csapateredményeket rögzítették, a csapattagok neveit nem tartották fontosnak leírni. Vajon kikutathatók-e még az első bajnokok nevei?

Éliás Vilmos (1932-2014). Sportpályafutását úszóként kezdte, amelyben I. osztályú minősítést ért el, majd a TF-en úszóedzői képesítést szerzett, időről időre edzősködött. A '60-as évek második felében indul először tájékozódási versenyen, ahová EVIG-es kiránduló kollégái hívták el. Főmérnökük ekkoriban Szőnyi Laci bácsi volt. A Kőbányai Lombikba 1969-ben igazolt le. Kezdő versenyzőként szerzett benyomásai ihlettek karikatúráit, amelyek a Tájékozódási futás lapjain jelentek meg. Fogékonytágot amatőr festőművész apjától kaphatta, de hegedülni is tudott. 1975-ben a Bp Postásba igazolt feleségével, Vilmával együtt. Emlékezetes győzelmet arat az 1976-os Hungária kupán F40-ben, ahol Kiril Bojanovot, az 1962-es nemzetközi Balaton kupa győztesét utasítja maga mögé. Még ez évben elvállalja, hogy utánpótlás csoportot szer-

65 éves az OCSB. Az MTSz 1949. október 14-én rendezett Országos Terepverseny Bajnokságát tekint-hetjük a mára ugyancsak kitere-bélyesedett bajnoki rendszerünk nyitányának. Az Országos Sport Hivatal anyagi támogatással állt a rendezvény mögé, ezért a kor sportpolitikai célkitűzései szerint újabb követelményként MHK és haditorna feladatokat is előírtak. A bő 16 km hosszú útvonalat szaka-szólo állomásokon ezért a szoká-sos tájékozódási feladatok mellett céllovés, és gránáthajtás is volt. Egy helyen pedig 4 méter mélység felett kellett átkelni egy 11 méteres kifeszített kötélén. Az ötfős csa-patok közös teljesítményét pon-tatok közös teljesítményét pon-

Esztűske (1972)

vez a Spartacus TE-nek. Az 1976. december 16-iki toborzón, Mosa hívására Nagykövácsiban megtelt a kultúrház általános iskolásokkal. Vili nagy elhivatottsággal, igen eredményesen dolgozott a gyerekekkel. Az 1978-as Hungáriára már 20 versenyzőt hozott le. Csoportjából az első bajnoki érmet Deme Zoli szerezte 1980-ban egyéniben, szorosan Viniczai mögött, az utolsót Jaksa Andrea 1984-ben. Tanítványai közül a legtehetségesebb Bardi Jani volt, a legeredményesebb Mátyus Attila három bajnoki arannyal. 1991-ben igazolt át a Tipográfia TE-be,

Mélykotrás (1973)

„Mi – beavatott versenyzők, ezt „kotrásnak” nevezzük!”

ahol legidősebb versenyzőként gyűjtögette a bajnoki érmeiket, amíg csak tehette versenyzett. Élete volt a sport, augusztus 17-ikén ment el.

Kedves Versenyrendezők, Edzők!

Tájékoztatlak benneteket, hogy korlátlan mennyiségben rendelkezem

Pretex 100 g-os és Pretex 120 g-os vízálló, nehezen szakadó térkép papírral.

Színes lézer nyomtatással nagyon szép térképeket lehet nyomtatni, kiválva a térkép laminálást és a térkép zacskót. Digitális géppel és offset géppel is nyomtatható.

Minden érdeklődőnek adok mintát, műleirást. Mivel ezen túl akár 10-20 db-hoz is hozzá juthattok, remélem a térkép használat terén egy új korszak kezdődik.

Méretük: 215x305 mm, 430x305 mm, 430x610 mm

A 215x305 mm méret ára: 100 g-os 23 Ft+ÁFA; 120 g-os 28 Ft+ÁFA

PRETEX
TÉRKEP PAPIR

**MEZ FELIRATOZÁS - PÓLÓ EMBLÉMÁZÁS
RAJTSZÁMOK - KORDONSZALAG - MOLINÓ/PONYVA
ÉREM - ÉREMSZALAG - NYAK SZALAG**

GRAFFIC-COM_{BT}
SPORT – DEKOR – AJÁNDÉK

sportesgrafika.com mathepista@gmail.com 06-20/9573-165

Fotó: Szabó Sándor

BOJÁRSZKY DEZSŐ

1942–2014

Nehéz dolog megemlékezni egy sporttársról és jó barát-ról úgy, hogy az ötvenöt éves korosztálynál fiatalabbaknak előbb hosszasan ne kelljen taglalni a tájfutásban és a BEAC-ban eltöltött éveit, és az ottani szerepét. Ez már a sportág történelmének a része.

Ungváron született, ahonnan édesapja orvosi szolgálati helyeit követve a Hernád-folyó menti Zsujtán és Berentén élt, majd a miskolci Földes Ferenc Gimnázium elvégzése után egy évig bányászolt. Kazincbarcikáról friss ipari felsőfokú végzettséggel érkezett Budapestre és Veszprémben szerzett egyetemi diplomát. A némi atléta múltú fiatal embert Bajusz hozta le a BEAC tájékoztatói szakosztályába. Versenyzőként kevés sikert ért el, de rendkívül gyorsan kiderült szervezői készsége, gyors döntési képessége és emberi kapcsolatokat teremtető jó tulajdonságai. Vörös Istvánnal, Garay Sándorral együtt ő vette a hátára a szakosztály vezetését. A klub hamarosan az egyik legnagyobb és legsikeresebb lett az országban. Válogatott versenyzők és nemzetközi sikerek, kiváló utánpótlás és több tucatnyi olyan versenyző verbuválódott az irányítása alatt egybe, akiknek a szellemi közösség legalább annyira fontos volt, mint maguk a sportsikerek. Így tudott kialakítani egy sikeres térképelyesbíró gárdát, egy megbízható, bajnokságokat rendező, és jeles nemzetközi versenyt szervező csapatot. Még magánélete is összefolyt a sportág mindennapjaival. Lakóhelye a paraszéri Balogh Ádám utcában a tájfutó élet egyik nem hivatalos, de fontos központja lett. Komoly megbeszélések, de ha a sportszerű élet megengedte, akkor hajnalig tartó bulik színhelye. Más klubok tagjai, külföldi versenyzők és sportvezetők megbízható partnere, akik előtt az ajtója minden helyzetben nyitva állt. Élettársát is a BEAC-osok közül választotta: Píróh Eszterrel kötött házasságát csak halála szakította meg. Két gyermekük Eszter és András.

Ez az időszak, a hetvenes évek fordulója és az első fele volt a mai értelemben vett versenysport kialakulása-

nak ideje. A szervező képességét az egyetemi sportklub vezetőségében és a szövetségben is megmutatta. Jelentős támogatást kapott tőle Skerletz Iván főtítkárr az új sportág kialakításához, megerősödéséhez és elfogadásához, egy ideig az MFTFSz Nemzetközi Bizottságát is vezette.

A hetvenes évek közepén egy sikeres szakosztályt és egy lendületben lévő sportágot hagyott ott, képességeit a műszaki életben, a papír- és gépiparban, majd az ország műszaki fejlesztésében kamatoztatta hasonló sikerekkel. A BME-n doktorált, a csepeli Papíripari Vállalatnál majd két évtizedig volt gyárigazgató.

Mi, akik napjainkban nosztalgiával gondolunk vissza sziporkázó, energiáktól teli csapatszervező képességére, biztos és sikereket hozó döntéseire, most is érezzük hiányát a sportágban.

A fiatalabbak, akik már nem ismerhették, gondoljanak egy rövid ideig arra, volt valamikor, negyven egynéhány éve egy elhivatott, a tájékoztatósi futást önzetlenül szerető és támogató csapat, köztük Dezső, akik megalapozták sportágunkat, biztos körülményeket teremtve a továbbéléséhez és sportsikerekhez! Ha a sikerek szerényebbek, mint ők szeretnék volna, az bizonyos, hogy nem őrajtuk múlt.

Temetése 2014. augusztus 4-én volt a lágymányosi Magyar Szentek Templomában. Több száz tisztelője között ott voltunk számosan tájfutók, akiknek még most is nehéz elfogadni eltávozását. **Sikhegyi Ferenc**

TÖKÉS JÓZSEF

1943-2014

Tájfutó pályafutásának kezdete egyidős volt az MFTFSZ megalakulásával. A szövetségnek a Tungsram SC (akkori nevén Vasas Izzó) alapító tagja, Tökés József pedig a szakosztályunk motorja, legeredményesebb versenyzője volt. Együttal pedig hosszú éveken át a fiatalok edzője, versenyek mindenese, edzőtáborok versenyzője, vezetője volt, mindezt társadalmi munkában. Tevékenyen vett részt a Szövetség munkájában is (térképjavítás, VB lebonyolítás, stb).

Hivatalos feladatai utóbb annyira leterhelték, hogy mindenre már nem jutott ideje, de a tájfutással sohasem hagyott fel. Túl a hetvenen, még az idén is indult versenyen. Sajnos azonban egy váratlan betegség a közelmúltban elvitte. Nyugodj békében jóska barátunk!

Cserteg István

FJORD-O - A TÁJFUTÁS NORVÉG GYÖNGYSZEME

Aki igazán szereti sportunkat, annak feltétlenül el kell mennie Norvégiába. Lehet, hogy nem mindenki, de biztosan sokan egyetértenek azzal, hogy a legcsodálatosabb terek, a legjobb környezetben a norvég fjordok vidékén vannak. Az idei évi Fjord-O Vest tájfutóhét különleges csemegékkel csábított, ami valószínűleg maguknak a norvégoknak sem adatik meg gyakran.

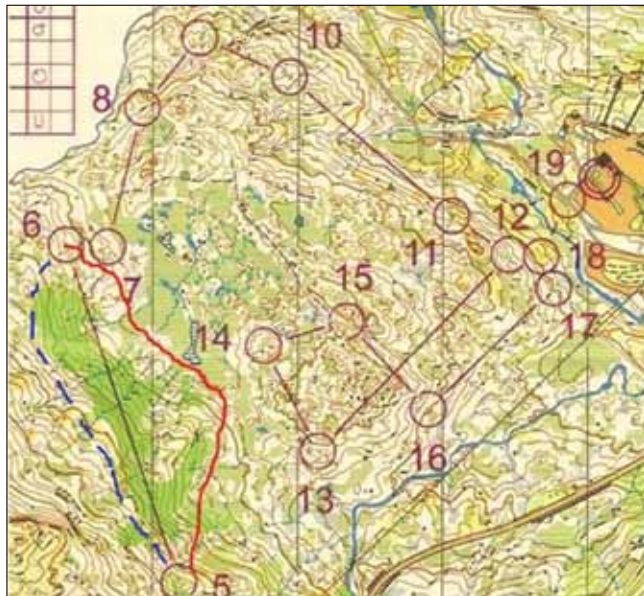
A 4-napos versenynek augusztus elején Førde környéke adott otthont. A tízezer lakosú kisváros hol máshol, mint a Førde-fjord végében található, a két nagy fjord - Sognefjord és Nordfjord - közötti területen. Az első és harmadik napot Førde közelében, a másodikat a tengeren, Værlandet szigetén, a negyediket pedig Fjærland-Bøyadalen völgyében, a Bøyabreen gleccser alatt rendezték. A Bøyabreen az európai kontinens legnagyobb gleccserének, a Jostedalsbreennek egy nyúlványa.

Az első napi verseny terepe tipikusan norvég volt, részletgazdag hegyoldali mocsarakkal. A hegyoldali mocsár kifejezetten norvég jellegzetesség, futhatóság szempontjából nehéz, bár nem annyira süppedős, mint a sík mocsár, de megkönnyíti a tájékozódást és kifejezetten szép. A térkép-olvasást elősegítette a többnyire jó láthatóság az erdőben a zöld részekről eltekintve. Így pl. az 5-ös pontot nagyon óvatosan kellett fogni, az 5-6-os átmenetben pedig jobbról a zöldet kikerülve a nagy mocsár szélét volt érdemes

választani még akkor is, ha a pontra egy kicsit mászni kellett. Balról a meredek oldalon nehéz lett volna haladni és könnyű hibázni a pontra, mert a zöldnek a széle nem egyértelmű. A 6-ostól tovább viszont tájékozódásilag igazi élvezet volt a pálya végéig,

még ha fizikailag meglehetősen kemény is, főleg a 12-es ponttól visszamászni a hegyre.

De megérte, mert a pálya utolsó köre azzal a fajta élménnyel szolgált, amiből egyből megállapítottam: csak ezért már érdemes volt ide eljönni!

A második nap önmagában különlegességet tartogatott: egy szigetet a tenger közepén.

Værlandet-ra már az eljutás is kalandokat kínált. Először Forde-től 60 km-nyi autózás a fjord szélén futó igen-igen keskeny, alagutakkal megtűzdelt úton, ahol beláthatatlan kanyarban kamion méretű tejszállító kocsik jöttek szembe ezerral nyomva, a sofőr bizonyára jól ismerte az utat. A farmokon csak tehének és birkák élnek a meredek hegyoldali legelőkön, a birkák pedig sokszor az úton fekszenek csapatostul és nem zavarják magukat, ha arra megy egy autó. E kihívással teli úton végül egészen megérkeztünk a kikötőbe, ahonnan gyorsjáratú hajóval még egy fél órát kellett utaznunk a szigetre. Közben megcsodálhattuk Alden egyedülálló, 481 m magas sziklaszirtjét (den norske hest - a norvég ló), ami a távolból valóban lóra emlékeztetett.

Maga a verseny terepe viszonylag lapos területen helyezkedett el, tavakkal és mocsarakkal szabdaltva, meg hatalmas meredek sziklatömbökkel, amik ugyancsak lenyűgöztek. A terep nagy része részletgazdag nyílt vidék, a pálya elején és végén volt némi erdő és bozót, a középső rész pedig rafinált, finom

netek kínáltak útvonalválasztási feladatokat, a 7-esre azt hiszem, balról túl nagy kerülő lett volna és a pontfogás is nehezebb.

A tó partjától meredeket kellett másznom, utána viszont a pontfogás a sziklaorrt megkerülve biztosan ment. A 12-esre jobbról kerülve a dombot és az öböl végi mocsáron átvágva próbálkoztam, ami azonban annyira süppedősnek bizonyult, hogy mégiscsak ki kellett kerülni. A pálya vége aztán valamivel futósabb volt, a kis tavak segít-

térképolvasásos. A talaj görnyös-buckás, úgyhogy a kevés szintkülönbség ellenére talán ez volt a legfárasztóbb versenynap. A 6-7-es és a 11-12-es átme-

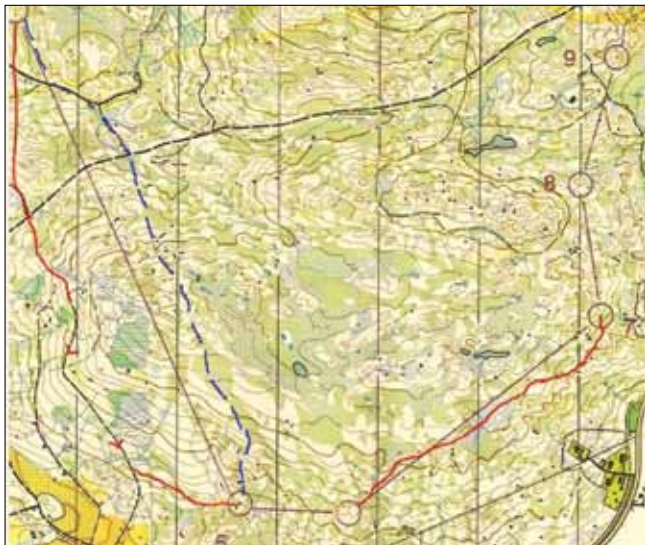
ségével könnyen lehetett navigálni. Szumma-szummárum, ez a terep és a sziget a környezettel megint csak felejthetetlen élménnyel szolgált!

A két versenynap után egy pihenőnapot iktattak be a tájfutóhét programjába. Szerencsénkre az időjárás kedveskedett, a két esős versenynap után derült időt fogtunk ki. A rendezők szerveztek programokat, pl. gleccsertúrát, illetve az Alden csúcsának megmászását, de mi inkább csak egy saját könnyű, átmozgató jellegű kirándulás mellett döntöttünk. Felmentünk autóval a

fennsíkra, kb. 1000 m magasságba és onnan gyönyörködtünk a festői tájban egy kétórás túra során, ami azért nem is bizonyult annyira könnyűnek. A nagyon keskeny norvég turistaútak ugyanis nem sétára valók a bozóttal, a mocsarakkal és meredek sziklás oldalakkal, de az ottani természet és panoráma minden fáradságot megért.

Így tehát a harmadik versenynaphoz többé-kevésbé kipihenten álltunk hozzá. Előzetesen a rendezők ezt a terepet magasztalták a leginkább és meg kell jegyezni, igazuk volt. Technikailag nem volt olyan nehéz, mint az előző napok, de a sok nyílt mocsárral megtűzdelt, kiváló láthatóságú és futhatóságú fennsík a rajttól a célig élvezetes volt. A verseny központjához a Langeland sífutócentrum szolgált. A terepet sífutó körök és nyomvonalak hálózta be, valamennyire megkönnyítve és gyorsítva a haladást.

A 4-5-ös hosszú átmenetben jobbról a hegy kerülését a szekerutak könnyítették meg. Bal felől a hegyen át rövidebb lett volna, de lassabb a folyamatos térképolvasás miatt, a pont fogása pedig egyértelműen matematikus. A jó futhatóság és láthatóság különben veszélyesen csábító volt, a 6-7-es átmenetben például egy kicsit elvesztettem a fonalat a ponthoz közeledve, de a kis kúp szerencsés helyre tett. Egy ilyen lapos hegyoldalban nagyon el lehet szállni, ha nem vigyázunk. Ezen a napon különben ugyanitt rendezték az NM Ultralang, azaz norvég hosszútávú bajnokságot. Ezt a férfiaknál Hans Gunnar Omdal, nőknél a cseh Eva Jurenikova (Halden SK) nyerte. Szerintem a magyaroknak is lett volna esélyük itt, persze kellő fizikummal együtt, mert hosszabb távon a süppedős talaj és felázott mocsarak kiszívják az erőt. Én legalábbis az 5 km-es pályám után igencsak elfáradtam, az ultrahosszú 23,6 km-e nem hiányzott volna a terep minden szépségével együtt sem.

Az összetett eredményt 4-ből a 3 legjobb alapján számították, így az utolsó napnak már nem volt téje számomra, sem előre,

sem hátra nagy változásra nem számíthattam a helyezésben. Ez a 4. napi terep is egyfajta kuriózum volt a gleccser lefolyásánál, rengeteg hatalmas kötömbbel és vizenyőkkel. A pálya eleje még jól ment, de aztán a 7-es pontra hibáztam, a kis tó után a keskeny gerincen túl korán kezdtem el keresni a pontot, csak 3 perc után kaptam észbe, hogy rossz helyen vagyok. Utána a 10-es és 11-es pont is megfogott, a sűrű bozótban nem tudtam kiigazodni. Volt aztán egy jó mászás a 13-asra, ez kijárt az egész mezőnynek, mert az alagút bejáratát ki kellett kerülni, átjutni a főút nyugati oldalára, ahol a célterület feküdt. Végül is a célhoz senki nem jutott el, mert a 15-ös pont melletti patak úgy megáradt a szakadó esőben, hogy életveszélyes lett volna az átkelés. A ponton - ami minden versenyzőnek közös volt - várt minket egy rendező, aki közölte, hogy ott vége a pályának, a célba a patak mellett lefelé az útig, majd onnan az út szélén haladva lehet eljutni. Tehát izgalmakban

volt részünk az utolsó napon is, a terep tetszett a hibázás ellenére is. Összességében el lehet mondani, hogy a hét megfelelő várakozásainknak, sőt, messze túl is tett rajta, annak ellenére, hogy korábban is jártunk már Norvégiában. Az utóbbi években a két hagyományos tájfutó hetet - Midnattsolgaloppen Tromsø

vidékén és Nordvestgaloppen Bergen környezetében - összekapcsolták Fjord-O Arctic és Fjord-O Vest elnevezéssel.

Mindkét eseményt helyi, kis létszámú klubok rendezik nagyon szerény körülmények között, a résztvevők száma 500-1000 fő szokott lenni. Fontos kiemelni, hogy a rendezésben minden működik és persze a terepek, a pályák fantasztikusan jók. Ezek a vidékek viszont ritkán lakottak kevés szálláslehetőséggel, így időben kell foglalni, ha versenyközeli szálláshelyet szeretnénk magunknak.

A páratlan években rendezett Midnattsolgaloppen talán az ismertebb Norvégián kívül, mert az arktikus vidék önmagában is nagyon vonzó, azonkívül a nevéhez méltóan este vannak a versenyek, „orientering in the midnight sun”. Azon az eseményen még 2011-ben jártunk, ahol meghívót osztottak a páros években lebonyolított Fjord-O Vest-re, így aztán 2012-ben és idén is ellátogattunk oda, megérte!

Molnár Géza

EGY HÉT A SVÉD RIVIÉRÁN

avagy ilyen volt az idei O-Ringen

Nagy izgalommal vártam, hogy a családdal idén végre elutazzunk Svédországba, az O-Ringenre, amin már régóta szerettem volna részt venni. Az utat hosszú tervezgetés előzte meg, mikor, merre, mit csináljunk, hogy menjünk, hol lakjunk, és az ilyenkor szokásos mit vigyünk magunkkal, mi lesz az, amit végül itthon hagyunk, és hasonló kérdések megvitatása. Aztán végül elindultunk, majd egy nagyjából három napos utat követően meg is érkeztünk a verseny kezdetét megelőző napon, július 19-én késő délután. Eldöntöttük, hogy még mielőtt elfoglalnánk a szállást, „meglátogatjuk” az O-Ringen Town névvel illetett versenyközpontot. Az első dolog, ami szembeötlött a versennyel kapcsolatban, hogy minden fontosabb helyszínre (a versenyközpontba, illetve a terepekre) közlekedési táblákra hasonlító sárga táblák-

kal jelölték a letérést a főútról. A következő érdekesség maga a versenyközpont volt. Hihetetlen méretű területen nagy mennyiségű embert szállásoltak el, ezrével voltak lakókocsok és sátrak felállítva a számukra kijelölt helyeken. Arra számítottunk, hogy hosszú sor fog állni a rajtszámok felvételénél, de még ha így is volt, nagyon gyorsan megkaptuk rajtszámainkat, ezután viszont majdnem másfél órás sorbaállást ígértek a kijelzők a versenyirodában, ahol az edzéshez / terepbemutatóhoz szerettünk volna térképeket venni. Végül apu hatékonyságának köszönhetően alig fél óra elteltével már indulhattunk is elfoglalni a szállásunkat. Ez ugyan nem a legkényelmesebb vagy legsebbebb helyek egyike volt, ahol életemben megszálltam, de a célnak megfelelt, úgysem terveztünk sokat ott tartózkodni. Gyorsan „becuccoltunk”, majd indultunk,

hogy legyen még időnk egy keveset futni sötétedés előtt.

Ki is értünk a helyszínre, egy kis falu foci pályája mellett leparkoltunk, majd kb. 800 méter kocogás után elértük a rajtbóját. Csak egy kis kört mentünk, mivel már késő volt, de ez is elég volt arra, hogy megismerjük a terep jellegzetességeit. A legfontosabb különbség a magyar terepekhez képest, hogy sokkal sziklásabb. Amit ők még fehérnek jelölnek, az itthon már tele lenne fekete pöttyökkel. Illetve a terepek egy másik jellegzetességét is felderíthettük, mégpedig a határkövek helyett használt sziklafalakról állapíthattuk meg, hogy kitűnően lehet őket felfogó- és vezetővonalnak is használni.

Másnap reggel megfigyelhettük, hogy tényleg nem csak a versenyközpont van jól kitáblázva, hanem a terepekhez vezető út is. Emellett azonban az idei O-Ringen egy másik sajátosságát is megtapasztalhattuk, ez pedig a tömeg volt. Hiába biztosítottak a rendezők hihetetlen méretű parkolót, illet-

A befutó

multiNavigator.hu
terpítés - outdoor - navigáció

EGYESÜLETI KEDVEZMÉNYEK!

Tájélotó 2014 5. szám 25

ve célterületet, a kocsik és az emberek mégis tömött sorokban foglalhattak csak helyet, pedig az összesen 22 571 versenyzőt öt órán keresztül rajtoltatták, így még azzal sem kellett számolni, hogy mindenki egyszerre érkezik a területre. Ha valaki ugyanis a 8:30-as null idő mellett 11 óra körül rajtolt, az már találkozhatott szembejövő forgalommal, amikor a parkolóból a célterületre igyekezett. Mikor eljött az idő, hogy kimenjünk a rajtba, megtapasztalhattuk azt is, hogy már ez sem könnyű feladat. Ugyanis hét rajtban indították párhuzamosan az embereket, és bár mindegyik egy-egy támogatóról volt elnevezve, ami a versenyzők rajtszáma is olvasható volt, továbbá a rajtszalag helyett a rajtok nevei voltak kis táblákon az út mellé szúrva, azért első nap még ezek jelentése sem volt teljesen tisztá. Én például sikeresen leráztam anyut rajtba menet, mondván, hogy az ő rajtját már nem láttam a táblán, majd amikor visszament, kiderült, hogy az a tábla csak azt mutatta, hogy nem lesz több WC az adott rajtokig, amik között az enyém ott volt, de az övé nem. A rajtba vezető út mellett ugyanis minden nap legalább két-három helyen vizesblokkok voltak elhelyezve, ahol a szomjasak ihattak, azok pedig, akiknek nem volt türelmük kivárni a célterületen a 80-100 mobil WC-nél kígyózó végtelen sorokat, reménykedhettek benne, hogy itt jóval kisebb tömeget találnak majd.

Ami a terepet, a térképet és a pályákat illeti, haladjunk sorjában. A terep hasonlított az előző nap megismertre, a fehér erdőkben ugyan ezen a napon sok sziklát is jelöltek, de ez csak azt jelentette, hogy az egyébként is köves talajon ezen a terepen több volt a méteres vagy magasabb szikla. A terepről fedettség szempontjából csak jót

Találd meg, hol telepedtél le

lehet mondani. Többségében szép tiszták voltak az erdők, de jól futathatónak a kövek miatt ugyan nem nevezném őket. Egy-két meredek oldal leszámítva nem volt sok hegymászás sem a pályákban, bár a terep domborzata igen részletes volt. Még két, számomra igen érdekes dologgal lehetett találkozni az erdőben. Az egyik az volt, hogy amikor az ember kiért a terepet átszelő nagyobb utak valamelyikére, akkor általában utcai futóversenyen érezhette magát, akár egy irányba ment a

tömeggel, akár szemben próbált haladni. A másik pedig ezzel párhuzamosan az volt, hogy akár merre jártam a terepen, szinte mindig volt a környéken egy-két ember, ami a hazai versenyekhez képest meglehetősen szokatlan volt. A térkép véleményem szerint megálta a helyét, színvonalasan volt javítva. A pályák is elég kihívást jelentettek, a rövidebb átmeneteket időnként felváltó hosszabb, útvonalválasztással járó társaik biztosították, hogy senki ne unjon bele a pályába. Az utol-

Társaságban

só átmenetek során egy meredek oldalon kellett lefutni, ami néhányaknak kisebb nehézséget, fennakadást okozott, de végül mindenki sikeresen beért a célba. Bár ez még a lejtőn való leereszkedés után sem volt biztosítva, ugyanis a körülbelül tíz SI-dobozt számláló befutópont után még mindenkinek meg kellett találnia a neki megfelelő befutósávot, ami felett ugyanannak a támogatónak a logója volt található, mint a rajthelyén, és ebben kellett befutnia. Befutás után nekem az első dolog volt, hogy elmenjek zuhanyozni. A címben emlegetett Riviérára hasonlító időjárás és a poros svéd talaj következtében nyakig izzadtam és sárosan érkeztem meg. Mivel még indulás előtt láttam, hogy van zuhanyzó is, így miután kisebb bolyongást követően megtaláltam a cuccainkat a tömeg közepén (holott mi eredetileg a szélére pakoltunk), elmentem zuhanyozni, ahol is az egyik legmeghatározóbb élményt ért. Megpróbálok szemléletesen leírni a zuhanyzót, de nem vagyok benne biztos, hogy sikerülni fog. Az óriási tömeget számláló, nézőknek ülésre kijelölt, „Sit” feliratú táblákkal körbezárt

területtől 300 méterre virított a Dusch felirat. Elzarándokoltam odáig, ahol is egy óriási, fekete fallal körükerített rész fogadott. A területre egyetlen helyen, a felirat alatt lehetett bejutni. Újabb táblák hirdették, hogy a „Women’s shower” jobbra, a „Men’s shower” balra található. Így hát elindultam jobbra, abban a hiszemben, hogy most mehetek három-négy kanyart, mire bejutok a zuhanyokhoz. Ehhez képest már az első kanyar után megérkeztem a női zuhanyzóba. És amit itt láttam, az volt rám óriási hatással. Balra, a két nem zuhanyzóját elválasztó fal mentén minimum 100 zuhanyrózsa lógott egy csőről, itt zuhanyozott minimum 100 nő CCS Healthcare környezetbarát samponnal, aminek a gyártójáról az én rajtomat elnevezték. Az előttük elterülő réten olyan látvány tárult a szemem elé, mint-ha egy strandra léptem volna be. A földön mindenhol törülközők, mellettük pedig öltözködtek azok, akik még nem zuhanyoztak vagy már sorra kerültek. Miután mindenki lezuhanyozott, megnéztük a Team Sportia nevű sportbolt által támogatott O-Ringen Shop-ot, ahol hihet-

len választék volt a különböző O-Ringen emblémát viselő ruhából és egyéb profi sportfelszerelésekből is. Ezután hazaindultunk, amikor is a kocsis felé menet találkoztunk anyu svéd ismerősével, Kristinával és a családjával, akikkel egyébként úgy volt megbeszélve, hogy a szabadnapot majd együtt töltjük. És most már csak egy dolog állt az indulásunk útjában, mégpedig az, hogy kiszállásnál elfelejtettük megnézni, hogy hol parkoltunk le a kocsival, így a hatalmas parkolóban (legalább tízszer akkora volt, mint amekkorára itthon egy Hungária Kupa parkolója) csak a megérzéseinkre hagyatkozhattunk. De végül szerencsésen meglett az autónk, és ezt is elkönyveltük egy újabb tapasztalatnak: Mindig jegyezd meg, hogy hol állsz meg az autóval! Hazafelé még beugrottunk vásárolni az ICA Maxi nevű szupermarketbe, amiről Csongor rajtja kapta a nevét. Itt a pénztárak előtti patikában apu meglepő felfedezést tett: Egy kis asztalkán „Special offer for O-Ringen” táblával ellátva kullancs- és szúnyogriasztókat kínáltak.

A második napi parkoló és cél ugyanott volt, mint az első napi. A különbség az volt, hogy ezen a napon két rajt kivételével a többi visszafelé, a parkoló felé indult el. Így hát nem meglepő, hogy a terep nagyon hasonlított az előző napra, talán ezen a napon kicsit kevésbé volt jól átlátható, átvjárható az erdő. A térkép és a pályák ugyanolyan igényesek voltak, mint az előző napiak.

Délután megnéztük a szállásunk közelében található Hällevik halászfalut, és strandoltunk is az egyik öblében, ahol ugyan voltak medúzák, de ezek, mint kiderült, nem csípnek. Így a végére Imó fogdosta is őket. (folytatás a következő számban)

Mindenütt kő

Horváth Hanga

Naptárbizottsági pályázatok

Az MTFSZ Naptárbizottsága közzétette a 2014-ben elbírálásra kerülő pályázatok jelentkezési lapjait.

Pályázni lehet a 2017. évi Hungária kupa rendezésére. A beadási határidő október 30., a pályázók közül a Naptárbizottság javaslata alapján az Elnökség választja ki a rendezőt a novemberi ülésén.

Szintén pályázatot lehet benyújtani a 2016. évi országos bajnokságok, Országos Diákolimpia, világranglista futamok és kiemelt rangsoroló versenyek rendezési jogának elnyerésére. A beadási határidő az OB-k és a Diákolimpia esetében október 31., ezekről a versenyekről a Naptárbizottság november 15-ig döntést hoz. A kiemelt és világranglista versenyekre november 30-ig lehet jelentkezni, és december 15-ig kihirdetik az eredményt.

A jelentkezési lapokat Molnár Péternek, a Naptárbizottság vezetőjének, a peter@veszcart.hu email címre kell küldeni. A jelentkezési lap tartalmazza a 2016. évi események tervezett időpontját is:

Bajnokságok:

Hosszútávú OB	március 26.
Országos Diákolimpia	május 21-22.
Éjszakai OB	június 11.
Középtávú OB	június 25.
Váltó OB	június 26.
Rövidtávú OB	szepember 10.
Sprint Váltó OB	szepember 11.
Egyéni OB	október 15.
Egyesületi Váltó OB	október 16.
Hagyományos CSB	október 22.
Pontbegyűjtő CSB	október 23.

Kiemelt versenyek:

- április 9-10.
- május 21-22.
- szepember 24-25.
- október 29-30.
- A jelentkezési lapok letölthetők a Dokumentumok közül:
- Jelentkezési lap a 2016. évi OB-k, Diákolimpia, WRE és kiemelt versenyek rendezésére
- Jelentkezési lap a 2017. évi Hungária kupa rendezésére

(mtfsz.hu)

Szeptemberi elnökségi ülés

Less Áron kezdte az ülést a költségvetés első féléves teljesítéséről szóló beszámolóval. Elmondta, hogy a pályázati bevételek 500 ezer, az egyéb bevételek 800 ezer Ft-tal maradtak el a tervekétől. Ugyanezt az összeget a kiadások visszafogásával meg lehet spórolni, így az egyenleg tartható, a költségvetést nem kell módosítani.

A főtítkr folytatta az idei sportdiplomáciai történésekkel. A felnőtt világbajnokság alatt lezajlott IOF kongresszus

döntéseiről már beszámoltunk, akár csak a bizottságok magyar tagjairól. Beszélt arról is, hogy a Junior VB rendezésére beadott pályázatunk elbukott, de érdemes lenne újra pályázni vele.

A szövetségi kapitányok éves beszámolója került sorra, elsőként Dénes Zoltán a felnőttkével:

- Összességében eseménydús, az eredmények tekintetében átlagos év volt.

- Európa-bajnokság: kétfős csapat vett részt elsősorban anyagi okok miatt. A mezőny nagyon erős, szakmailag nagy kihívást jelent, mégis itt születtek a legjobb eredmények.

- A Felnőtt VB-n a magaslattal nem sikerült megküzdenni, sajnos erre érdemben felkészülni nem lehetett (kéthetes edzőtábor kellett volna, de mivel a többség már dolgozik, nem tudják megoldani). A női vonalon előrelépés a tavalyi mélyponthoz képest, amikor nem volt váltónk.

- Főiskolás VB: a körülményekhez képest egész jó eredmények, amik mindenképpen előremutatóak a jövőre nézve, hiszen két év múlva Miskolcon lesz a verseny. A mostani csapatból senki nem fog kiöregedni. Ennek a fiatal csapatnak a hazai VB lesz a felkészülési célverseny.

A jövőre nézve jónak látna, ha kialakulnának olyan regionális központok, ahol edzői, orvosi segítséget kapnának a válogatott versenyzők.

Az elnökség a beszámolót elfogadta és Dénes Zoltánt – változtatlan feltételek mellett – újabb két évre megbízta a felnőtt szövetségi kapitányi teendők ellátásával.

Ezután Gera Tibor, utánpótlás szövetségi kapitány beszámolója következett.

- Az utánpótlás válogatott fő eseménye az Ifjúsági EB.

- Jó sikerült a felkészülés, négy edzőtábor is volt.

- A válogatás problémamentes volt, szubjektív döntésre nem volt szükség, az eredmények alapján az első négy utazott minden kategóriában.

- Sikeresen szerepelt a csapat, a normáltáv sikerült a legjobban, Szuromi Hanga Európa-bajnoki címe kiemelkedik. A sprint és a váltó szám eredményei lehettek volna kicsit jobbak. Nagy siker, hogy az országok közötti pontversenyben ötödikek lettünk.

Gera Tibor beszámolóját is elfogadta az elnökség és két évvel meghosszabbította a megbízását.

Ezután az alelnökök számoltak be a Sportágfejlesztési Terv teljesüléséről az általuk felügyelt területeken.

Kovács Balázs elmondta, hogy a Sportágfejlesztési és Ifjúsági Bizottság programjainak eredményeként az edzők száma jelentősen nőtt, az utánpótlás versenyzők létszáma is látványosan emelkedik (az egy héttel ezelőtti Rövidtávú OB-n 14-ben 3 selejtező futam volt) és az edzőképzés területén is előrelépés látható. Negatívum, hogy a felnőtt és fiatal senior versenyzők száma végesen visszaesett. A Versenybizottság munkája keretében a szabályzatok egyszerűsítése megvalósult, a bajnoki rendszer megújult (Sprint Váltó OB, ONEB selejtező törlése), a bajnoki pont-

verseny számításában sikerült a szakágak közti konfliktust elsimítani; viszont továbbra sincs végleges döntés a csapatbajnokság jövőjéről. Marketing vonalon sikeres elemek a szlogen, a versenyértékelés, a szakmai napok és a Hungária kupa honlap beindítása, de a lobbytevékenység és a külső forrásbevonás mindenképpen javítandó terület. Az Informatikai és Technikai Bizottság megbízhatóan üzemelteti a szövetség rendszereit (SI, honlap, ENTRY, rangsorpont-számítás). Mivel a fejlesztéseken csak a bizottság tagjai dolgoznak, ez egy korlátja az elvégezhető munka mennyiségének, így előfordulnak csúszások.

Zsigmond Tibor az Edzőbizottságnál az alapfeladatok megfelelő ellátása mellett hiányolja az edzőknek szóló anyagokat akár papír, akár online formában. A válogatottnál átlagos szinten mozogtak az eredmények, női vonalon jobb a helyzet, mint tavaly, de nagyon szűk az élvonal. Az Élversenyzői Bizottság felállt, remélhetőleg véleményezik majd az őket érintő javaslatokat. A nemzetközi kapcsolatok terén nem nagyon van változás, leginkább a szakágaknál működik az együttműködés a szomszédokkal. A Naptárbizottság jól működik, sikerült megvalósítani a versenyformák sokszínűségét, talán már kevés is a normáltávú verseny. Javasolja, hogy az MTFSZ pályázzon újabb világverseny rendezésére.

Mets Miklós távollétében Less Áron ismertette az előterjesztést. A Trail-0 szakág számára fontos előrelépés, hogy megtörtént az elit irányelvek magyarra fordítása. Az idén bevezetett pályázati rendszerrel növelnék a versenyek számát. A nemzetközi trendekhez igazodva a bajnoki rendszerükben a csapat helyett váltóbajnokság rendezésére hoztak javaslatot, amit az elnökség elfogadott. A tájékerékpárosoknál a legújabb hír, hogy jövőre Világ kupa futamot rendeznek. A sítájfutók balszerencséjére nem volt hó, így verseny sem Magyarországon, emiatt a saját bevételt generáló sportág-fejlesztési díj bevezetése is elmaradt. A Szenior bizottság új vezetőt kapott a közelmúltban.

Mihácsi Zoltán a Térképbizottságról elmondta, hogy új vezető került az élére Domonyik Gábor személyében. Térképjávitó és Ocad tanfolyamot is tartottak. A térképek nyomdai minőségének javítása továbbra is a bizottság fő feladata lenne. A Terephasználati és Környezetvédelmi bizottságról a legjobb hír, hogy nem volt idén dolguk, a tavaly felmerült engedélyezési problémák nagyjából megoldódni látszanak.

Paskuj Mátyás és Mihácsi Zoltán számolt be az idei Hungária kupa rendezéséről. Ismertették a szervezési munka folyamatait (marketing tevékenység, térkép készítése, védnökök és támogatók felkérése). A verseny visszhangja jó volt, összesen 19 ország 101 klubjának közel 1000 versenyzője vett részt. Paskuj Mátyás a Marketing bizottság vezetőjeként beszélt a Tájfutó Gála előkészületeiről. A kísérő programok már kialakulni látszanak, viszont a helyszínt még nem sikerült fixálni, erre rövid időn belül sort kell keríteni.

Az egyebeknél ismét Less Áron vette át a szót. Elmondta, hogy az MTFSZ likviditása rendben van, elsősorban a szokásosnál korábban érkezett állami támogatásnak köszönhetően, viszont 4,4 millió Ft-ra rüg a kintlévőség (igaz, ennek egy része még nem lejárt határidejű). Jó hír, hogy sikerült a sportágnak bekerülnie az államilag támogatott Erzsébet táborok programjába: jövő nyáron két turnusban 100-100 tájfutó gyerek üdülhet Zánkán.

(mtfshu)

Nem olimpiai sportágak legjobbjai

Sporttörténelmi eseményre kerül sor az idei Sportszallagok Gálaestjén, ahol a megszokott díjátadók mellett hagyományteremtő céllal Év Sportolót (NOS Bajnokokat) hirdetnek a nem olimpiai sportolók között is. A választást a Magyar Olimpiai Bizottság és a gálaestet rendező Magyar Sportújságírók Szövetsége is támogatja.

Az esemény sajtótájékoztatóján Borkai Zsolt, a MOB elnöke emlékeztetett rá, hogy nemcsak az ötkarikás, hanem a nem olimpiai sportágak is a Magyar Olimpiai Bizottság égisze alá tartoznak. Mint mondta, Magyarország rájuk is büszke lehet, hiszen rendre fantasztikus eredményeket érnek el a nem olimpiai sportágak, ezért megérdemlik, hogy őket is megünnepeljék a Sportszallagok Gálaestjén.

Az ünnepi est házigazdjaként Pajor-Gyulai László, a MSÚSZ elnöke elmondta, hogy évek óta keresik a módját, miként lehetne a nem olimpiai sportágakban is Év Sportolót választani. Most azonban a gála történetében először az olimpiai csillagokkal együtt a NOS Bajnokok is felállhatnak a színpadra.

A MOB nem olimpiai sportágakért felelős alelnöke, Dr. Leyrer Richárd szerint óriási megtiszteltetés volt, amikor 2012-ben a MOB a nem olimpiai családot befogadta, ez pedig újabb ünnep. A nem olimpiai sportolók nagy tömeget, 3500 klubot és 70 ezer igazolt versenyzőt képviselnek, és létkérdés számukra a nyilvánosság, hiszen nélküle jóval nehezebb támogatásokat találni, életben maradni ezeknek a sportágaknak, egyesületeknek.

Amíg Magyarországi Év Sportolói a sportújságírók szavazatai alapján kerülnek ki, addig a NOS Bajnokok választása nem csupán egy voksolás, hanem egy program, amely a magyar sport nagyon fontos, de kevésbé reflektorfényben lévő versenyzőit népszerűsíti.

Hoffmann Pál a projekt ötletgazdája elmondta: a szavazás www.sportolanemzet.hu oldalon történik. Bárki voksolhat, aki regisztrál a portálra. A NOS Bajnokok kategóriái megegyeznek az olimpiai sportágakéval: a legjobb férfi és női versenyzőre, csapatra, edzőre és szövetségi kapitányra lehet majd szavazni.

A Sportszallagok Gálaestjét idén december 18-án rendezik meg a Syma Csarnokban.

Bővebb információk: www.sportolanemzet.hu/nos

(mtfshu)

FŐISKOLÁS VB CSEHORSZÁGBAN

Az idei utolsó világversenyt, a Főiskolás Világbajnokságot Csehországban rendezték, Olomouc központtal. Ez a város volt a 2008-as Felnőtt VB házigazdája is. A versenyközpontot az Olomouc Neředin nevű városrészében található campusban alakították ki, ahol egy helyen volt a versenyiroda, szállás, étkezés. A versenyre 32 ország 144 férfi és 123 női versenyzője nevezett. A magyar színeket 5 nő és 6 férfi versenyző képviselte.

A programban első alkalommal szerepelt a sprint váltó szám, amiből tartottak egy prólogot is, hogy a mezőny felkészülhessen az új versenyformára. A nemzetek nagy része ezen nem vett részt, így az éles versenyen várható szoros csata is elmaradt, a dobogóra két svéd közé ékelődve egy svájci váltó állhatott fel.

Az új szám bekerülésével az amúgy is feszített program tovább sűrűsödött, ugyanis az öt versenyszámot (amelyek közül egyikben sincs selejtező) pihenőnap nélkül bonyolították le.

A sprint váltót Kroměříž városában rendezték, egy lapos, részben parkos, részben városi területen. A normáltávra Nectava mellett, jól futható, de elég szintes terepen került sor. A rövidtáv helyszíne az Olomouc agglomerációjában levő Svatý Kopeček település volt. Lakott terület, és a helyi állatkert érdeje alkották a terepet, ami kimondottan szintes. A középtávot és a váltót egy terepen, Protivanov térségében, egy elég lapos, vegyes fedettségű terepen rendezték.

Svájcé az első arany a Főiskolás VB-n

Kroměříž városában rendezték a világbajnokság első számát, a sprint váltót. A Felnőtt VB-hez hasonlóan itt is idén debütált a versenyszám, azonban itt nem nő-férfi-férfi-nő, hanem nő-férfi-nő-férfi sorrendben futottak a csapattagok.

A svájciak voltak az abszolút esélyesek, váltójuk két férfi tagja, Martin Hubmann és Matthias Kyburz is világbajnoki címet szerzett ebben a számban az idei VB-n Trentóban. Itt is simán nyertek, úgy, hogy minden váltásnál ők álltak az élen.

Az első futók között Sarina Jenzer jött elől, nyomában a svéd Lina Strand. Kilenc váltó volt egy percen belül, de néhány esélyes nemzet (cseh, francia, finn, norvég) beragadt és nem a közvetlen élbollyal érkezett. Bertóti Regina a 19. pozícióban váltott.

A második körben Martin Hubmann gyakorlatilag eldöntötte a versenyt: 1'21-re meglépett a svéd Johan Högstrandtól, aki mögött 21 másodperccel érkezett egy

komolyabb boly az orosz, francia, cseh, finn, norvég versenyzővel, vagyis helyreállni látszott a világ rendje. Baumholczér Máté feljött a 17. helyre.

A harmadik futóknál Julia Gross és Karolin Ohlsson egyedül futva tartották az első két helyet és a különbség sem nagyon változott, miközben izgalmas csata kezdett kibontakozni a harmadik helyért a norvégok, csehek és franciák között, akik 3 másodpercen belül váltottak. Kovács Filoména a 20. helyen érkezett.

A végén Matthias Kyburz és Albin Rídefelt egy biztonsági futással hozták az arany- és ezüstérmet Svájcnak és Svédországnak, a cseh Vojtěch Král pedig a hazai közönség biztatása közepette megszerezte a bronzot. Tugyi Levente a 18. helyre hozta be a magyar váltót.

Gøril Rønning Sund és Frédéric Tranchand nyerték a hosszútávot

Meredek völgyekkel tagolt terepen rendezték a Főiskolás VB legkeményebb számát, a normáltávot. A szintkülönbség mindkét kategóriájában meghaladta a táv 5%-át: 8,3/460/16 és 12,4/680/24.

A nőknél a norvég Gøril Rønning Sund nem sok esélyt adott a mezőnynek: négy és fél perccel vert mindenkit. A felnőtt VB ötödik helye után esélyese volt a számnak, de a különbség így is váratlan volt. Mögötte szorosabban alakult a verseny, a második helyre a svájci Bettina Aebi futott be, a hazaiak napi bronzérmét pedig Jana Knapová szállította. A magyarok közül Bertóti Regina 21. helye a legjobb eredmény a bajnok mögötti sűrű mezőnyben (a dobogótól hat és fél percre). A sprint váltót betegség miatt kihagyó Gyurkó Fanni 27., Rusvai Katalin 43., Zsigmond Vanda 48. helyen végzett.

A férfiaknál sem alakult szorosan az eredmény, a francia Frédéric Tranchand mögött majdnem kettő illetve több mint három perccel következtek a svájci Kyburz testvérek, az esélyeknek megfelelően Matthias – Andreas sorrendben. A mieink közül Bakó Áron végzett a legelőrébb, a 21. helyen. Baumholczér Máté 28., Liszka Krisztián 38., Tugyi Levente 46. lett a kereken száz fős mezőnyben.

Három győztes a sprint számban

Meglehetősen futósra sikerült a rövidtávú verseny a Főiskolás Világbajnokságon. Az Olomouc külvárosában, Svatý Kopečekben található állatkertben (Zooolomouc) kezdtek a pályák pár rövidebb átmenettel, majd egy hosszabb húzás után a település utcáin kanyarogva végül a bazilika előtti térre futottak be. A kevés pontos pályák nem sok útvonalválasztós átmenetet tartalmaztak.

A nőknél Karolin Ohlsson elég simán, 19 másodperc különbséggel győzött, és nyerte meg a svédek első aranyát. Mögötte a fehérorosz Anasztázia Gyenyiszova

következett, aki az ebben a számban szerzett Ifi EB és Junior VB bronzta után immár specialistának tekinthető. A bronzérem Svájcba került, miután az eddig szintén leginkább sprintversenyeken vitézkedő Elena Roos megelőzte esélyesebb honfitársát, Julia Grosst.

A magyarok közül Gyurkó Fanni megszerezte a csapat első Top20-as helyezését, miután a 18. helyen végzett. Bertóti Regina 31., Rusvai Katalin 44., Kovács Filoména 59. helyezett lett.

A férfiaknál elképesztően szorosan alakult az élmezőny: az első három helyezett három másodpercre volt egymástól. Az izgalmak megkoronázásaként az első helyen holtverseny alakult ki, miután a két svájci, Matthias Kyburz és Martin Hubmann tizedmásodpercre azonos időt futottak. Mögöttük a francia Frédéric Tranchand zsebelt be újabb érmet a normáltávu arany után.

A mieink közül kiemelkedett Tugyi Levente a 24. hely megszerzésével. Mets Márton 55., Liszka Krisztián 63., Sulyok Ábel 85. lett.

Újabb svéd és svájci elsőseg

Nagyon gyorsra sikerültek a középtávu pályák a Főiskolás Világajnokságon, a férfiaknál 4'36-os, a nőknél 5'42-es kilométer átlagot ért el a győztes. A lapos, jól futatható erdőben elsősorban az iránytartásra kellett figyelni, a helyenként előforduló zöldekben pedig le kellett lassítani és figyelni. Mindkét kategóriában rövidebbek is lettek a győztes idők az előírt 35 percnél.

A nőknél a sprint váltóban már aranyérmet szerzett Sarina Jenzer 48 másodperc különbséggel végzett az élen a cseh Iveta Šístková előtt. A dobogó legalsó fokára a normáltávon győztes norvég Gøril Rønning Sund és a francia Lea Vercellotti ért oda holtversenyben. Zsigmond Vanda 40., Kovács Filoména 43., Bertóti Regina 51., Rusvai Katalin 87. helyen zárt.

A férfiaknál a svéd Albin Ridefelt volt a leggyorsabb, Lucas Bassett szerzett egy ezüstöt a franciáknak (olyan-juk még úgyse volt a héten), Jan Petržela pedig szállított egy újabb hazai dobogós helyezést. Baumholzer Máté 34., Bakó Áron 41., Mets Márton 83., Sulyok Ábel 85. helyen végzett.

Mindkét magyar váltó az első tizben

A középtávu azonos helyszínen és nagyrészt átfedésben levő terepen rendezték a Főiskolás VB zárószámát, a váltót.

A nőknél az első futóknál nem sokáig maradt egyben a mezőny, a svéd Lilian Forsgren biztosan jött elől, nagy örömkünkre Gyurkó Fanni tartotta vele a legjobban a lépést, és be is jött 17 másodperc hátránnyal a második helyen! Az esélyes nemzetek a kb. egy perces lemaradásban levő bollyal érkeztek.

A második körben aztán kicsit összerázódott az eleje, a

svédek kettes (és harmadik futó nélküli) váltóját Anna Forsberg hozta az élen, 5 másodperccel honfitársra, Helena Karlsson előtt. Viszont közelebb lopózott a finn-svájci duó, és lőtávolon belül maradt a cseh és orosz váltó. Kovács Filoména jól tartotta magát, és a 7. (ami világbajnoki 6.) helyen váltott.

Az utolsó futás igazi flúgos futam lett, a svájci-svéd-cseh-finn négyes gyakorlatilag minden lehetséges permutációban állt az első négy helyen. Elsőként a svájci Sarina Jenzer szállt el, miközben a többiek 7 másodpercen belül voltak egymáshoz képest; majd a finn Maija Sianoja maradt le majdnem egy percre. A kis körön aztán a svéd Lina Strand a hazai közönség buzdítása ellenére bedarálta Iveta Šístkovát, és végül 16 másodperccel előtte ért a célba. A bronzérem pedig a finnekhez került, akiknek ez lett az első érmük a VB-n. Zsigmond Vanda a 11. helyen ért célba, ami a világbajnoki 8. helyet jelentette!

A férfiaknál az első futók között végig a svéd Rasmus Andersson diktálta a tempót és be is jött az élen, nyakán a brit Kristian Mark Jones-szal, fél perccel leszakadva érkezett egy nagyobb boly élén a svájci Andreas Kyburz. Bakó Áron jól eljött a mezőnyvel: 2'19 hátránnyal a 12. (világbajnoki 9.) helyen érkezett.

A második futóknál Matthias Kyburz dominált, és átfordította a félperces hátrányt félperces előnnyé a svéd Albin Ridefelttel szemben, aki mögött nem sokkal Jan Petržela hozta a cseh váltót. Liszka Krisztián visszacsúszott a 22. (világbajnoki 15.) helyre.

A befutó embereknél aztán a pálya elején átrendeződött az élboly: a svéd Oskar Sjöberg és a cseh Vojtěch Král is megelőzte Martin Hubmann-t. A továbbiakban viszont ez a sorrend nem változott, és a különbségek is állandó-sultak; a célba érkezéskor 26 illetve 50 másodperc volt a hátrány. Baumholzer Máté felhozta a mieinket a 16. pozícióba, amivel sikerült megcsípni a világbajnoki 10. helyet! Így végül a zárónap lett a magyar csapat szempontjából a legsikeresebb.

Az éremtáblázaton Svájc végzett az élen, köszönhetően a sprint számban szerzett dupla aranyérmüknek. Másodikak lettek az utolsó napokra feltámadó svédek. A franciák a harmadik helyüket nagyrészt Frédéric Tranchandnak köszönhetik. Szépen termelték az érme- ket a csehek, de nem tudták a hazai pályát annyira váltani, így meg kellett elégedniük az ötödik hellyel.

A teljes éremtáblázat:

1. Svájc 4-2-3, 2. Svédország 4-1-0, 3. Franciaország 1-1-2, 4. Norvégia 1-0-1, 5. Csehország 0-3-3, 6. Fehéroroszország 0-1-0, 7. Finnország 0-0-1.

A 2014. évi Főiskolás Világajnokság ezzel véget ért. Ugyanakkor elindult a visszazámlálás a 2016-os eseményig, amikor Miskolcon láthatjuk vendégül a világ egyetemista tájfutóit.

(mtfsh.hu alapján)

A TITKOSSÁG GYERMEKEI

A topográfiai térképek titkosítása miatt nehezzé vált a térképhasználat tanítása is, ezért találták fel az oktatótérképet, a szakma szörnyűsültyjét.

Az 1940-es évek végén titkossá minősítették és begyűjtöttek az összes topográfiai térképet, ami hazánkat ábrázolta. Ezzel aztán azt a térképkultúrát, amit addigra elég magas szintre emeltek, fokozatosan elsovasztották, 1950-től pár évig semmilyen (tájékoztatót segítő: topográfiai, turista, város stb.) térkép nem jelent meg.

Hogy a fiatalok mégiscsak el tudják képzelni, melyen az a térképek, amiket eldugtak előlük, feltalálták az oktatótérképeket. Azaz nem kellett feltalálni, hiszen a szovjet elvtársak ebben is előttünk jártak, ott egész atlaszok jelentek meg, például a különböző tereptípusokról, költött térképekkel.

Az első oktatótérképet 1950-ben (hogy ne sok időt fordítsanak a munkára) a Pécs környéki L34-41Dd szelvény átalakításával Bánayrév néven készítették el. Erről Moldova György is megemlékezik a Mohács című karcolatában, de az nem pontos. Mert nem eltorzított, hanem csak tartalmában átalakított térképről van szó.

Később Nyitra környékének térképét módosították oktatótérképpé, ez Szegvár néven szerepelt egészen a titkosság öröndetes megszűnéséig (1992). Ebben két „csavar” is van: egyrészt hogyan lehet egy baráti szocialista ország, Csehszlovákia titkos(sá lett) anyagait nyíltan terjeszteni, másrészt Szegvár nevű település van Magyarországon, Szentestől délre a Kurca partján; ha természetesen nem is így néz ki. A lapra rárajzoltak mindenféle új objektumot, ami persze nem létezik, örülnének is a nyitraiak, ha ennyi autópálya, sportcsarnok, autóversenypálya stb. lenne a környéken. A négy képet tartalmazó lapon felül az 50ezres térkép két kiadásának részlete látható: balra az 1970-es, jobbra az 1988-as. Elgondolkodtató, hogy a várostól délre levő 218,7 m-es magaslaton a kálváriát fellegvárra cserélték, meg persze „épült” időközben sok minden.

Alul van az 1940 körüli légifotó és az 1928-as csehszlovák kiadás (Vojensky zemepisni ústav v Praze, Katonai földrajzi intézet, Prága) 75ezres térkép részlete.

A már említett kálvária itt, a környező nevektől eltérő betűtípussal, magyarul szerepel, ez az 1919-es térképen tűnik fel (Részben javított 1. magyar kiadás) amit a Tanácsköztársaság alatt nyomtattak és nyilván a csehek felhasználták. A térképen szereplő rövidítések közül nem mindet sikerült megfejteni, de a cukr. cukor- a piv. sörgyárat takarhat.

Az alsó és felső ábrák közti hasonlóságot úgy vélem nem kell részletezni.

Valamennyi méretarányban elkészítették az oktatótérképeket, tízezrestől kétszázezresig, és amikor változott a jelkucs, akkor átalakítva újra kiadták. Az utolsó kiadás a már említett 1988-as. A katonaságnál is ezzel oktatták a honvédeket, remekül lehetett vele jelkucstól tanítani, metszetet szerkeszteni, csak éppen a lényeg sikkadt el: a térkép és a valóság kapcsolatának megértése. Nyitra környékéről a légifotó is rendelkezésre állt, ezért még azt is gyakoroltatni lehetett, hogy hogyan lehet a térképet a fényképpel egyeztetni.

A kétképes oldalon a baloldali kép az 1970-es kiadású, 1 : 100 000 méretarányú, lap részlete: megyenévként a történelmi Magyarország elcsatolt vármegyéinek neveit választották, a tő alakját talán Ausztriából „kölcsonőzték”.

Mivel évekig semmilyen térkép nem jelent meg, az iskolában sem tudták térképhasználatra tanítani a nebulókat, ezért nekik is készült oktatótérkép. A feladatot a Térképtudományi Szekció fiatal oktatójára, Fűsi Lajosra bízta, akinek a munkája hat kiadásban, vagy félmillió példányban jelent meg, utoljára 1962-ben. Ennek részlete látható a jobb oldalon. Kétszeres nagyítással is kiadták, amit nyilván fálitérképként használtak az iskolákban.

Amikor az EOTR térképsorozatot terveztek, úgy gondolták, hogy legfeljebb „Szolgálati használatra” minősítésű lesz, de végül a katonák titkosnak minősítették. Ezért aztán ehhez is kellett egy oktatótérkép, legalább az 1 : 10 000-es méretarányhoz. Ehhez a Szegvárt 90 fokkal elforgatták és rászófolták a jelkucs tán összes jelét, egymás mellett sorakozik: olajfűró torony, várrom, libegő, síugró sánc, metróállomás. De a legérdekesebb a névrajz.

Ide kell iktatnom egy kis történetet a topográfusokról. Mindig akadt olyan tanya, amit a borjú nagyságú kuvaszoktól megközelíteni sem tudtak, így a neve se mindig derült ki. Rákaptak arra, hogy topográfus társaik nevét írták a térképre ilyen helyekre. Amíg egyszerűbb nevek szerepeltek, nem tűnt fel senkinek, de amikor kacifántosabbak is, lebuhtak.

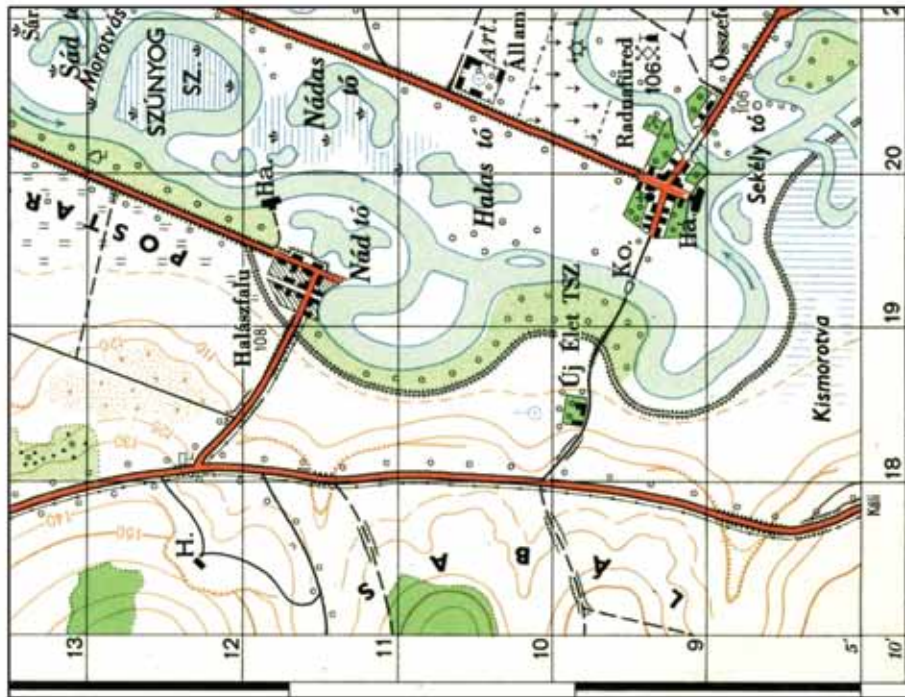
És itt következik a Kartográfiai Vállalatnál 1980-ban készült EOTR oktatótérkép: most aztán kiélhették magukat; talán valamennyi tereptárgy kollégák nevét viseli. A rend kedvéért az igazgatóval kezdtek (Hegyi Gyula) a város (és a térkép) neve Gyulavár, Rézde Hegyiváros. A főmérnök és az osztályvezetők, meg gondolom a térkép készítői sem maradtak ki. Különösen izgalmasan hangzik a Szép Molnárné-oldal.

A tíz forintért árusított lap felkeltette Skerletz Iván főtitkárunk érdeklődését: vásárolt egy adagot és puzzle-t készítette belőle. Én már többször összeraktam, és remekül szórakoztam, tudtommal még mindig van belőle az MTFSz-ben.

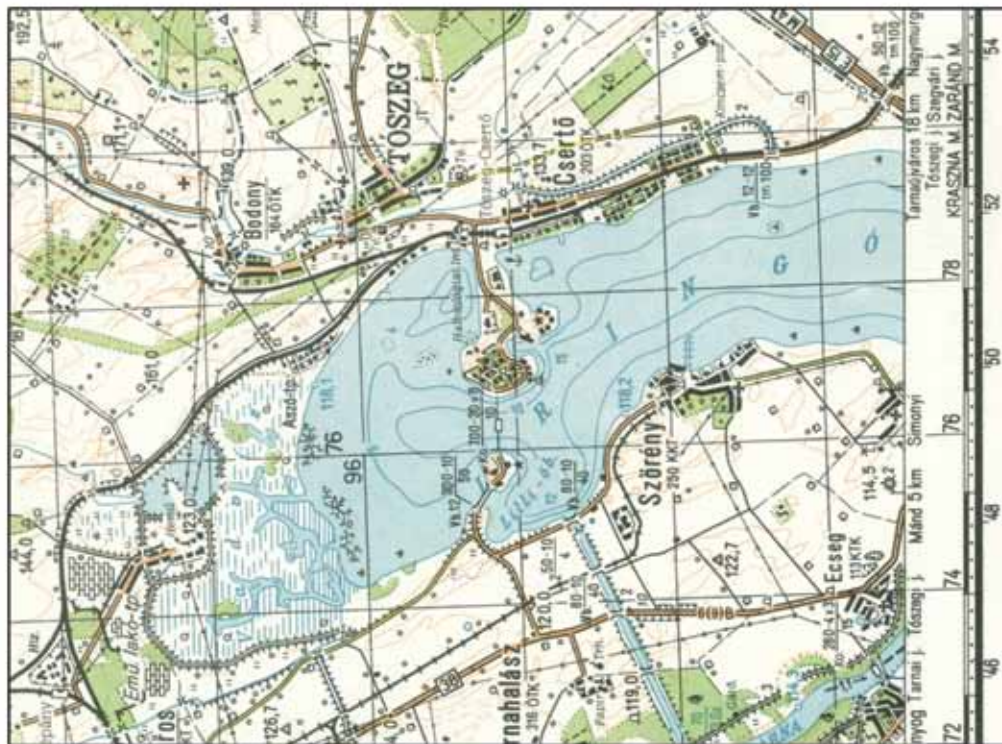
Köszönöm dr. Vörös István térképajándékát, Szádeczky-Kardoss Tamás adatait és különösen Csákvári Kristóf kollégám segítségét.

Hegedűs Ábel térképész
HM Hadtörténeti Intézet
és Múzeum Térképtára
hegedus.abel@mail.militaria.hu

ÁLTALÁNOS ISKOLAI OKTATÓ TÉRKÉP-RÉSZLET

17. Rádiós Tájfutó Világbajnokság, Kazakhsztán

MUCSI MIHÁLYNAK SZÓLT A HIMNUSZ

Folytatódott a hagyomány: erről a világversenyről is érmeikkel tért haza a magyar válogatott, csakúgy, mint ez idáig valamennyiről. Mucsi Mihály szenzációs győzelme mellett a 3 bronz és a számos pontszerző helyezés tisztességes helytállásnak számít. Különösképp, hogy mindezt egy maroknyi, 9 fős csapat produkálta, akik közül öten érmet nyertek.

Ha létezik „halmozottan hátrányos helyzetű sportág” idehaza, akkor erre a „megtisztelő címre” a rádiós tájfutás lehet a legfőbb aspiráns. Mivel sem nem olimpiái, sem nem látványos sport, „csupán” az edzettség és az egészség megőrzésében játszik szerepet, állami támogatása gyakorlatilag megszűnt. Pedig a rendkívül kevés, mindössze évi 8 hazai verseny mindegyikén való rajthoz állás is anyagi gondokat okoz a még megmaradt, legfeljebb 40-50 versenyzőnek. Minisztériumi fejlecs, aláírt, lebélyegzett levél dokumentálta: éremszerzésre esélyes válogatottak világbajnokságon való részvételének finanszírozására nincs forrása Magyarországnak. S közben pedig még soha ennyi pénz nem ömlött a magyar sportba.

S mégis, mindezek ellenére, a magyar rádiós tájfutókat még mindig a világ élvonalában jegyzik. Igaz, most már olyan országok (pl. Litvánia, Szlovákia, Lengyelország) is élénk kerülnek egyre-másra, amelyekkel korábban nem számoltunk, miközben a cseh, orosz és ukrán dominancia változatlan.

A mi alultámogatottságunknak a külföldi riválisok örülnek a legjobban és köszönik az illetékeseknek, mert így ebben a sportágban (is) könnyebben legyőzhetik Magyarországot.

Megszállottak

Néhány megszállott mégis évről-évre vállalja a felkészülést és a részvételt saját zsebből, és/vagy részben támogatók segítségével a világversenyeken. Mint most is Kazakhsztánban. Ott, a Kazakh Svájcnak is nevezett

Burabay Nemzeti Parkban 25 ország 250 sportolója gyűlt össze. A szünni nem akaró válság miatt olyan államok is távol maradtak, melyek korábban rendezők (Horvátország, Románia, Szerbia), vagy éremszerzők (Szlovénia) voltak.

A lehetséges 33 helyett hazánkat 9 versenyző képviselte, így az 5 nő és 6 férfi kategória legtöbbjében nem is volt magyar induló.

Ázsiában eddig csak Észak-Korea (1982.) Kína (2000.) és Dél-Korea (2008.) adott otthont világbajnokságnak. Nem tudtuk, hogy távoli Közép-Ázsiában mire számítsunk, mire készülünk. Ezért a vb-részvételre hajtvá azt tettük, amit eddig. Rajthoz álltunk a hazai versenyeken, s mivel 80 évvel ezelőtt rendezték az első ilyet hazánkban, az évforduló kapcsán rendezett jubileumi országos bajnokságokon is. Akik megtehették, egyszer-kétszer a szomszédos országokban is versenyeztek. És volt egy önköltséges, másfél napos „edzőtábor” március idusán, a Kiskunsági

Nemzeti Parkban, Spiegl János, kiváló tájfutó barátunk érdekében.

Csapatvezető, saját pénzen

A csapatvezetői feladatok ellátására a tavalyihoz hasonlóan most is a kecskeméti Pap Gábor vállalkozott, aki szintén saját maga fedezte kiadásait. Köszönet munkájáért, hiszen még azt is elintézte, hogy az ország távoli részein lakóknak ne kelljen személyesen elzarándokolniuk a kazakh nagykövetségre, először a vízumkérelem beadása, majd az átvétele céljából. Kategóriámbeli csapattársam, Szűk Zoltán felesége egyetlen magyar vizitorként jött el, Böröcs István, a Bács-Kiskun Megyei Tájfutó Szövetség elnöke és Venczel Miklós, a Magyar Rádióamatőr Szövetség alelnöke pedig versenybíró zsűritagként utazott, utóbbi sporttársunkat pályatervezésre is felkérték.

Hiába voltunk csak tucatnyian, mégis több részletben repültünk az új fővárosba, Astanába.

A csapat

(A régi Almati, korábbi nevén Alma-Ata.) Innen kb. 240 km-re északra található a vb helyszíne, ahová szinte végig 2x3 sávós, kitűnő minőségű, ám rendkívül gyér forgalmú autópálya vezetett. A buszos transzferért oda-vissza összesen 60 Eurót gomboltak le fejünként rólunk, a versenyközpontba való megérkezésünk első perceiben...

Nekem ez már a nyolcadik vb-szereplésem volt, a szintén nyolc Európa-bajnokin kívül, s ezért tapasztalatból mondhatom, azok a rendezvények voltak a lehangulatossabbak, ahol az egész mezőny egy hotelben lakott. Hát itt ez nem így volt. Három szállodába szórtak szét bennünket (egységesen 4 csillagosra kalkulált ártért), ráadásul ezek eléggé távol is estek egymástól. Mi magyarok nyolcan a versenyközponttól egy kilométerre Mongólia, Ausztrália, az USA és Lengyelország sportolóival lakhattunk együtt. Szerencsénkre a megnyitó és az eredményhirdetések is itt zajlottak. Ellenben László Karcsi és Cserpák Piroska, akik külön borsos tarifáért a főverseny előtti edzőtáborban is részt vettek, 3 km-ről jöhettek-mehettek, többször is taxival! Ugyanott lakott a két bírónk is.

Gyönyörű fenyevesekben

A 4 órás időeltolódás talán csak nekem okozott gondot, különösen a terepbemutatón. Borult, s kifejezetten hűvös időben edzhettünk. A városzéli, sziklával megszórt, igen jól futható, gyönyörű, idős fenyeves ideális terep lett volna – de itt is élnek olyan „máskultúrájúak”, akik szívfájdalom nélkül képesek a világ legszebb tájait is szemétdombbá változtatni!

Rajtszámainkat, SI-dugóinkat csak aznap az éjszakai órákban kaptuk meg, más fontos információval együtt.

Az első versenynapot a klasszikus RH és URH számban rendezték. Némely kategóriák futói az egyikben, mások a másikban próbálhattak

szerecsé. Itt most illene megneveznem az 1:15000 méretarányú térképet is – de ez adat hiányzott róla!

A hűvös, szemerkélő esőben még egy sátorotető sem állt rendelkezésünkre.

A terep kis szintkülönbségű, tiszta, jól futható, gyönyörű erdeifenyves, igen gyors iramot tett lehetővé. Ez az én, már fél éve sérült térdemnek természetesen nem nagyon kedvezett. Túl sok siker ekkor még nem is kísérte szereplésünket. A legjobb eredmény aznap az én hatodik helyezésem lett az M60 kategória 31 fős mezőnyében.

Másnap kirándulást szerveztek részünkre az alig huszoneves új fővárosba, Astanába. A sztyeppén vezető út sok helyütt a Hortobágyra emlékeztetett: az ember szétnézett és nem látott semmit. Ez a fantasztikus település viszont maga a gazdaság demonstrálása. Az építészek, tervezők korlátok nélkül elengedhették fantáziájukat. Ha olyanok lennénk, akár irigykedhetnénk is a kazakhokra. A buszunk például – láttam! – 350 liter gázolajat tankolt 40 ezer tenge ellenében. A tenge, az ottani fizetőeszköz kb. 1.30-1.40 forintot ér. Ezek után még mondja valaki, hogy Magyarországon nincs drágaság. És ha gyalogos állt a zebránál, minden kocsi lefékezett, a belső sávokban is!

Az első érmünk

A második klasszikus szám napján is esett. Az enapi térkép sem kapott nevet, s az 1:10000 méretaránya ellenére sem volt egyszerű kiolvasni a sziklák rajzát. Azokból pedig akadt bőven, mert a 400 méter magasságban lévő rajt fölött főként kőalakzatokkal meghintett meredélyek tornyosultak.

Mivel a rajt előtt, sőt, lényegében a célig a táv is titkos adatnak számít, a térkép alapján igen kemény, hosszú pályákra tippeltünk. Ezt sugallta a 150 perces szintidő is. Ám ez a viadal valószínűleg rekordként fog bekerülni a sportág történetébe. A tetemes szintidő ellenére ugyanis volt olyan kategória, igaz, rövidhullámon, de az összes, azaz mind az 5 adóra, ahol 22 percet futott a győzelet! Vagyis rendkívül rövidre sikeredtek a pályák.

Én sem hittem a fülemnek és jóval túlfutottam egy, az előzőhöz túl közel lévő adomón. De Moravszki Jani is elkövette ezt a hibát László Karcsival együtt ugyanarra futva. A célban azért izgatottan számolgattuk a csapateredményeket, megint a németekkel meccsvezve. Már úgy láttuk, megint csak a dobogó árnyékába leszünk jók, mikor éppen egy német hölgydukker jött oda, mutatva az interneten, hogy fordult a kocka, most mi vagyunk a jobbik 3 perc-

Eredményhirdetés

Az egyik terep

cel. Megszületett hát az első magyar érem, (helyezési sorrendben) László Károly, Kovács Attila Gábor és Szűk Zoltán révén egy csapatbronz!

Világ bajnokunk lett!

A következő, sprint szám reggelén még a hideghez szokott skandinávok is élénken huhukolták a kezüket, olyan fagyos lett az idő. Én a pálya első felében, az úgynevezett lassú adóknál csináltam egy tiszteletkört, s utána már hiába futottam hiba nélkül, megint csak a 13. helyen kötöttem ki, mint az előző napon.

Viszont óriási bravúrral világ bajnok lett az M40 kategóriában versenyző dorogi Mucsi Mihály! Az aztán tudja, milyen Kazakhsztán! Innentől kezdve a 2014. szeptember 11. különös jelentésű számára. Ettől a naptól kezdve titulusa ugyanis: világ- és Európa-bajnok! (A tavalyi Európa-bajnokságon, a lengyel Szudétákban foxoringban nem talált legyőzőre.) Nagy-nagy örömről az esti eredményhirdetésen az Ő tiszteletére szólt a Himnusz.

Foxoring tájfutóknak

Mindeközben döntés született a jövőről is: 2015-ben (11 évvel a mórvaországi VB után) a csehek rendeznek Európa-bajnokságot Mariánské Lázněban, ráadásul nem a megszokott szeptemberi időpontban, hanem augusztus derekán – a Hungária

Kupának tehát néhányunknak annyi. Két év múlva, 2016-ban pedig (10 évvel a primorskoí VB után) újra a bulgároké a világ bajnokság rendezési joga. (Nálunk utoljára 1998-ban volt VB.)

A záró versenyszám, a foxoring áll legközelebb a tájfutáshoz, s mivel válogatottunk zöme ebben is gyakorlott, bizakodtunk. Először csak abban, hogy a 6 különjáratú buszból álló konvojunk előbb-utóbb mégis oda talál a rajtba. Másfél óráig utazgattunk ugyanis oda s vissza mire odaértünk, pedig még 20 km-re sem volt versenyközponttól. Erre mondják: minek megy elől az olyan, aki nem tud tájékozódni.

A térkép hivatalosan 10 ezres, valójában – mint utólag kiderült – csak nyolcezeres méretarányúra sikeredett. S minden sarkába tettem adót, hogy kijöjjön valami emberes táv. S természetesen itt is komoly hegyeket futattak-mászattak meg a mezőnnyel. A vébé előtt is úgy tartottam, pillanatnyilag László Karsci jobb nálam, s ezt igazolta is. Két orosz mögött a harmadik helyre futott be. Ezzel Ő lett az egyetlen közülünk, aki két érmet is hozott Kazakhsztánból. A W50 kategóriában ugyancsak harmadik helyezést ért el a vele együtt élő és készülő Cserpák Piroska (aki azóta már a hites felesége.) Elém még két ukrán világ bajnok is befura-

kodott, s ismét csak hatodik lettem. Szomorú adalék e naphoz csapatvezetőnk, az M21-ben versenyző Pap Gábor sérülése. Pálya közben kifordult a bokája, de ő becsületből mégis végig ment. A kőből azután már egyenesen a kórházba, ahol begipszelték, s idehaza kiderült, a szalagok 70-80 százalékos szakadása miatt október végéig viselnie is kell „lábdíszét”.

A négy versenynap szerint válogottjaink közül Brunner Sándor és Varga Julianna formaidőzítése jött össze legkevésbé.

Saját teljesítményemről

Miután nekem csak igen-igen nehezen, az utolsó pillanatban sikerült összekalapoznom a szükséges összeget, amiért hálás köszönetet mondok támogatóimnak, köztük Miskolc és Borsod-Abaúj-Zemplén megye önkormányzatának, éremért repültem el Kazakhsztánba. Kivánsággomnak az adott némi alapot, hogy 2007. óta egyetlen kivétellel minden évben érmet hoztam haza, a páratlan esztendőkből az Európa-, a párosokban a világ bajnokságokról. Viszont bizonytalanra tette és számottevően csökkentette esélyeimet az idén február 22. óta tartó térd sérülésem. Ez ugyan, köszönhetően Mokány Johanna Bowen-kezeléseinek és Dr. Csurilla Lajos reumatológus főorvos hagyományos gyógymodjainak, igen sokat javult és nagyjából rendbe jönni látszott, de a lényegesükről kihagyott edzőmunka alig-alig pótolható. Ezért az éremnek nagyon örülök, de sem a számszerű eredményeim, sem a teljesítményemmel nem vagyok elégedett, bár a körülményeim ennél jobbat most nem igen tettek lehetővé számomra. De hát a körülmények senkit nem érdekelnek, csak az eredmény. Maximálisan elégedett legfeljebb kategóriáink legjobbjai, az orosz Guliev Chermen lehet, aki a négy számból négyben győzött...

Kovács Attila Gábor, Miskolc

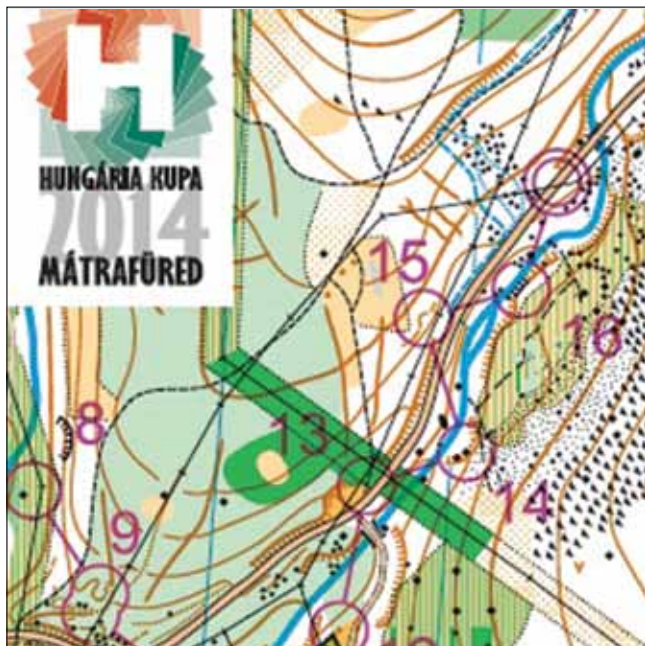
PreO Országos Bajnokság – Zirc

Hites Viktor és a VBT rendezésében augusztus 9-én került sor a „klasszikus” bajnokságunkra. Sajnálatos módon nem sikerült az izgalmasabbnak ígérkező erdei terepre vinni a versenyt, így az végül a belvárosban zajlott, ezzel korlátozva a lehetséges technikai színvonalat. A 12 + 3 időmérő pontos pályán országos bajnok lett Paralimpiai kategóriában Beke Viktor (SIR), Openben Fehér Ferenc (ZTC).

Hungária TrailO – Mátrafüred

A Hungária Kupa meglehetősen zsúfolt programjába beillesztve az érdeklődők elindulhattak egy korábban már használt, és ezért csak kismértékű térképjavítást igénylő terepen kitűzött pályán. A Bene-patak völgye kellemes háttérrel adott a kissé nehézre sikerült feladatoknak – legalábbis a számos kezdő versenyző számára. A térkép kiváló

minőségben került az indulók kezébe, hála a Hungi erre igazán figyelő rendezőinek.

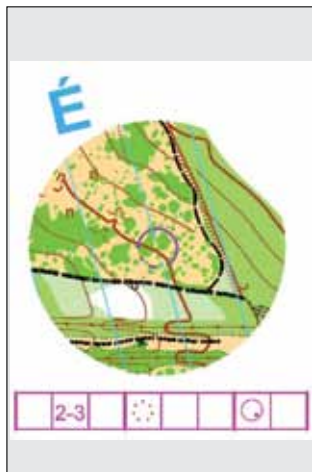

A teljes mezőnyben egyedülként hibátlanul futva Openben győzött Fehér Jancsi (DTC, 16 pont), Mihácz Zoltán (TTE) és Erdős Gábor (ZTC) előtt. A 2-5. helyeken csupán a három időmérőn nyújtott pontosság és gyorsaság döntött. A Junior kategóriát Porgányi Márk nyerte időeredményével Csertán András előtt, míg a kezdők között Bauer Márton bizonyult a legügyesebbnek.

TempO Országos Bajnokság – Fót

Örvendetes, hogy nyár végén és szeptemberben több TrailO kupaversenyt is rendeztek országszerte, ezekről a szakági honlapon adunk majd hírt. Kiemelt verseny volt a TempO OB, melyet a Fóti Somlyó alatt, trailo-s szempontból fantasztikus terepen rendezett Mihácz Zoltán, családi, Tipós és Bimaheves segítségével. Nem először és nem utoljára jártunk

itt, korábban használtuk VB felkészülésre és még sok lehetőség maradt a terepen. Tóth Tamás Robin Hood legelője névre keresztelt térképén 6 állomás 5-5 feladatra várta az indulókat. A TempO versenyszám nehézsége abban rejlik, hogy a terepen lévő 6 bója és a Zéró válasz közül kell nagyon sebesen, korlátozott látási és mozgási lehetőségek mellett dönteni. Nagyobb a stressz, kevesebb a fogódzó. Talán még a szokottnál is nehezebbre sikerültek a feladatok, a terep sűrű és változatos domborzati és növényzeti elemeket nyújt. Például a 2. állomáson kevesen vették észre a határkövet, ami – a pályakitűző szándéka szerint – segítette a nézőpont helyét azonosítani.

A nemzetközi mezőnyben a két szlovák válogatott végzett az élen; egyikük gyorsaságá-

val, másikuk pontosságával emelkedett ki. A magyar bajnoki dobogót jóval szorosabb eredményekkel Biró Fruzsina (BEAC), Mihácz Ádám (TTE) és Fehér Ferenc (ZTC) foglalta el. Paralimpiai kategóriában bajnok Laáber Miksa, őt Rédei Panka és Beke Viktor követte.

Hosszú ideje váratott magára egy átfogó, versenyzőket és a rendezőket segítő leírás az egyébként egyre finomodó szakmai szabályokról, elvekről. Végre magyarul is elérhető az IOF dokumentuma, az Elit TrailO Irányelvek, melyből gyakorlati tanácsokat is kap, aki egy kicsit szeretne jobban bevonódni a sportágunkba. (trailo.hu/ dokumentumok)

BFruzsina

Versenyrendezők!

Emeljétek a szolgáltatás színvonalát

RENDELJETEK ERDEI ZUHANYZÓT!

2X3 kézi zuhanyzó, hosszított takart felület.

A Hungárián „demó” változatban már üzemelt,
de dekoratívabb, bővített kivitelű lett.

Érdeklődéseitek várom:

paplaco56@gmail.com vagy +36 20 356-2055

HOGY VOLT?

Nemzetközi Balaton Kupa

természetjáró tájékozódási verseny – 1959

Az előző cikkem befejezéseként íródott kérésem alig remélt kedvező eredményt hozott. Boxi (Bozán György) értékes adalékokkal szolgált, saját véleményét kifejtette és másokét közvetítette, és ami minden érdeklődő számára a legtöbbet jelent, a Tájéoló rendelkezésére bocsátotta Schönviszky Gyuri (Rezes) gyűjteményéből a vitatott „A” pálya térképét a győztes útvonallal. Rezes részletekbe menő emlékei a múltkor ismertetett versenyzői beadvánnyal összhangban állnak, és azt hangsúlyozza, hogy az érintettek tiltakozását elsősorban nem a rohanás váltotta ki, hanem a túlságosan egyszerű, mai szóhasználatnál élve „futópálya”, amely nem volt méltó a természetjáró versenyzés addigi gyakorlatához. A térképet böngészve valóban hosszú nyiladékokövető és völgytalpi szakaszokat láthatunk, de ne feledjük, hogy a térképen ábrázolt nyiladékok jelentős része benőtt, alig járható és követhető, az 1:50000-es szürke-fekete térkép ábrázolta völgyek pedig sok esetben kiterjedt árokrendszerek összefoglalását képezték, ahol nem kis feladatot jelentett az eligazodás, a helyes lehetőség megtalálása méréssel vagy ráérzéssel. Ezt jelzi a 171 perces győztes idő; nyilván nem tétlenkedtek kiváló eleink ezen hosszú idő alatt.

A beadvány nem keltett vihart, vagy ellentéteket, mivel a Versenybírói Tanács maga is úgy értékelte, hogy a pontterítő (állomások és megadott menet-idők nélküli) versenyforma nem vált be. Írásos határozat nyomára ugyan nem bukkantam, de a következmény egyértelmű: bár a szabályzatban a vitatott versenyforma lehetőségként megmaradt, a következő 2-3 esztendőben csakis a bevált megadott idő versenyformát alkalmazták. Ekként szólt a III. Nemzetközi Balaton Kupa kiírása is (lásd a versenyszerkezet adatoknál). Sportágtörténeti szempontból nézve ez talán némi megtorpanást jelentett, azonban nem hosszú időre, de ezt majd látni fogjuk, ha időben oda érkezik az NBK krónikájával.

Vízont nagy változás, hogy a nemzetközi versenyt csakis nemzeti válogatott csapatok részére írták ki. Hazai egyesületek a továbbiakban csakis a különböző alsóbb kategóriákban indíthattak csapatokat. Az NBK vándordíját a legjobb külföldi válogatott csapat részére hirdették meg. Megjegyzem, hogy ez idő tájt nagy divatja volt az országok közti válogatott viadaloknak számos, manapság teljes mértékben egyéni-nek számító sportágban is. Kisgyerekként többször

is szurkolója voltam a Népstadionban 2-3-4 ország atlétikai viadalának, ahol az egyes versenyszámokban szerzett pontok alapján folyt az izgalmas vetélkedés. Hasonlóan zajlott úszásban, míg a küzdő sportokban a súlycsoportok eredményeinek összegzésével alakult ki a végeredmény. Erre a mintára szerveződött és tart évtizedek óta a magyar-szlovák tájfutó senior találkozók, ahol a sportágra jellemző módon az egyes korcsoportokból képződik az összetett eredmény.

Vessünk egy pár pillantást a csatolt eredményjegyzékre, és tisztelgünk az ott szereplő versenyzőink előtt akár élnek még, akár csak az emlékünkből! Gyakorlatilag ők voltak ugyanis a legkorábbi magyar tájékozódási válogatott versenyzők, hiszen az első tájfutó EB még jó néhány évvel később következett.

A versenyterep, a Koloska-völgy, a jelenkor versenyzői számára sem ismeretlen, és nem túlságosan kedvelt, sűrű, szaggató bozótja közt megbúvó apró tisztásai okán. Kiváltképp éjszaka (ÉOB 2003)! De az NBK értékelése szerint a terep kifogástalannak, a nehézségi fok megfelelőnek, a bemérések pontosnak bizonyultak. A vb. elnök 23 rövid, tömör pontban szedett értékelését egyébiránt igencsak önkritikusnak vélem: a szervezésben és a lebonyolításban 15 hiba mellett csupán 8 pozitívumot említ. A tárgyszerű értékelés hasznosan segíthette a következő évi előkészítést, amely ráadásul ugyanazon helyszínen zajlott. A versenyzés körülményeinek jellemzésére érdemes megemlíteni, hogy a válogatott csapatokat a tihanyi kempingben drága, viszont rossz minőségű helyen szállásolták el. A hazai csapatok 288 versenyzője pedig a Koloska csárda közelében kijelölt táborhelyen saját sátraiban töltötte a megnyitót és az eredményhirdetés közti 25 órát, szigorú rendszabályok (időrend, öltözet) betartásával, gyakorlatilag karanténban, hiszen a tábor elhagyása a versenyre kiszállítás és visszaszállítás közti időtartamot leszámítva, a kizárást maga után vonó fegyelmezetlenségnek nyilvánított. Könnyebbség, hogy a szálláshoz szalmáról a rendezőség gondoskodott.

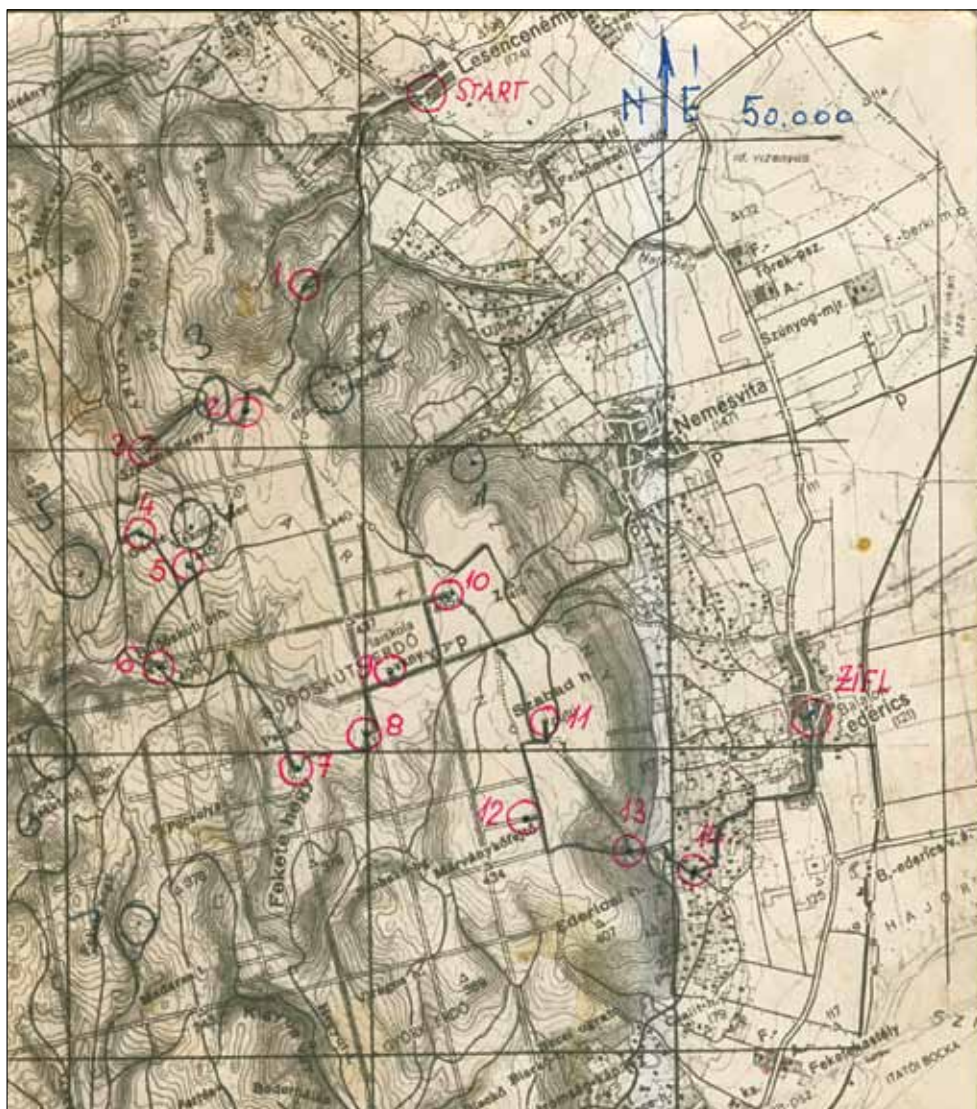
Összeállította Scultéry Gábor

Versenybíróság

elnök: Szász Károly, titkár: Mihalik Barna, bemérő bírák: „A” útvonal: Brück György és Jávorka Péter, „B” útvonal: Szőnyi László és Soltész Béla, „C” útvonal: Hosszu Aurél és Görög János ellenőrző bírák: „A” útvonal: Galgóczy István, „B” útvonal: Balázs Zoltán, „C” útvonal: Holba Vilmos

Versenyszerkezet

időpont 1959. augusztus 22-23. versenyközpont Balatonarács versenyterep: Koloska-völgy (A és B), Király-kút (C) versenyforma: gyalogos, megadott menetidő, A és B részleg naplali, C részleg éjszakai térkép: 1:50000 / 10 m

táv: „A”: 12700 m, „B”: 11900 m, „C”: 10100 m
szint: „A”: 350 m, „B”: 360 m, „C”: 360 m
menetidő: „A”: 226 perc, „B”: 214 perc, „C”: 240 perc
keresési idő: „A”: 150 perc, „B”: 150 perc, „C”: 150 perc

Eredmények „A” részleg „B” részleg „C” részleg összesen
hibap. hely hibap. hely hibap. hely hely pont

1. Magyar „B”	336	3	100	1	83	1	5
2. Magyar „A”	219	2	180	2	233	2	6
3. Csehszlovák „A”	879	4	446	3	276	3	10

4. Német DK	45	1	1242	6	1132	4	11
5. Csehszlovák „B”	977	5	867	4	1596	5	14
6. Bulgária	1156	6	937	5	2132	6	17

A magyar csapatok tagjai

Magyar „B”: Kósa Csaba, Szarka Ernő (A), Szondy Ferenc, Garai László (B), Dóra Tibor, Fehér Miklós (C)
Magyar „A”: Skerletz Iván, Tóth István (A), Mészáros István, Kővári Endre (B), Horváth Loránd, Maácz Benedek (C)

multiNavigator.hu
terpfités outdoor navigáció

EGYESÜLETI KEDVEZMÉNYEK!

Tájéoló 2014 5. szám 41

41. SZLOVÁK–MAGYAR SZENIOR TALÁLKOZÓ

Szlovák Karszt kupa 2. nap (Plešivecká planina, Pelsőci-fennsík, 2014. augusztus 1.)

pont	SZLOVÁKIA			MAGYARORSZÁG		pont
2	Dudra Milan	49:14	M35	Dénes Zoltán	54:26	1
3	Miček Róbert	52:27	M40	Hajdu Martin	48:14	4
2	Borčín Peter	84:50	M50	Marton Balázs	96:42	1
3	Francko Stanislav	40:39		Szlatényi Ferenc	36:38	4
2	Kniebugl Anton	41:36		Tölgyesi Tibor	44:19	1
1	Piják Jaroslav	38:35	M55	Gyulai Zoltán	31:20	4
2	Mížúr Ján	37:13		Vankó Péter	32:43	3
4	Piják Vladislav	34:19	M60	Szabó László	37:14	3
1	Vávra Viktor	52:05		Korbély Tibor	39:35	2
2	Šmelík Ludovít	28:55	M70	Gombkötő Péter	31:42	1
4	Bialeková Martina	42:02	W35	Gábor Ágnes	55:17	2
3	Bednáriková Tatiana	53:29		B-né Pristýák Erika	57:21	1
4	Slámová Jana	30:04	W40	Bíró Fruzsina	40:25	1
2	Šmelíková Hana	35:53		Ebinger Mónika	33:43	3
3	Barillová Alena	38:25	W45	Németh Zsoltné	37:07	4
1	Baričková Jarmila	72:20		Németh Ágnes	43:21	2
4	Majtánová Iveta	28:48	W50	Böröczkyné Makai Anna	32:49	3
2	Mížúrová Jana	34:18		Jenővári Gabriella	35:53	1
1	Vávrová Beata	50:26	W55	Bíró Aletta	38:34	2
1	Polónyová Darina	36:59	W65	Komár Ildi	32:09	2
Σ: 47						Σ: 45

Őszi Boróka Kupa és Böllérfesztivál! nov. 15-16.

www.astrois.hu/borokakupa

NÓGRÁDI HUNGÁRIA KUPA

2015 – Salgótarján

Az elmúlt hónapok versenyein bizonyára sokan kaptatok a jövő évi Hungária szórólapjából, netán a versenyeken kifüggesztett plakátot is láttátok. Most következze néhány plusz információ arról, hogy mivel várunk mindenkit jövő augusztusban.

A versenynek Nógrád megye székhelye, Salgótarján ad otthont. Nem ez lesz az első Hungária Kupa a városban, az ezt megelőző, napra pontosan 40 évvel korábban, 1975. augusztus 16-20. között volt itt. A Versenyközpont a Tóstrand környékén lesz. A főhadiszállás a Gyermektábor, ezt már ismerhetitek a 2013-as ONEB-ről. Itt faházban és köépületben lehet majd aludni, továbbá sátorozásra is lesz lehetőség. A tornatermi szállások a közeli Beszterce iskolában, a kollégiumok 2-3 km-re innét, a belvárosban találhatók. Magasabb igényszintű szállást a szintén a Tóstrand partján lévő Halász fogadóban, vagy kicsit távolabb a városban és környékén, több helyen is kínálnak (Salgó Hotel, Medves Hangulatszálló, Galcsik Fogadó, Bazalt Panzió, Somosi Fogadó).

A program 2015. augusztus 14-én, pénteken a „-1. napon” kezdődik. Már ekkor lehet majd jelentkezni. Pénteken és szombaton terepbemutatót vehettek részt, 4 különböző jellegű terep (finom domborzatú, szintes, erdei, park, stb.) és térkép lesz a Versenyközpont 0-8 km-es körzetében, telepített edzőpontokkal, hogy ideális ráhangolódást nyújtsanak az elkövetkezendő napok küzdelmeire.

A „0. napon”, augusztus 15-én szombaton már kísérőversenyeken is indulhattok, ezekről később még bővebben olvashattok.

Az összetett versenybe hagyományos módon 5 versenynap számít bele, mindegyiken eredményesen kell majd futni, tehát nincs kieső eredmény, és az utolsó versenynapon vadászrajt fokozza az izgalmakat. Maguk a versenynapok is már

változatos programot biztosítanak, különféle hosszúságú (normál, rövidített normál, közép, hosszított sprint) pályákkal. Emellett azonban még jó néhány kísérő rendezvény is színesíti a programot. „5 nap – 10 verseny – 1000 élmény” versenyünk vezérmondata. Nos, ha valaki mind az 5 napon és az összes kísérő rendezvényen rajthoz akar állni, akkor a 10 versenyt még bőven túl is teljesíti, bár ezt a fajta maximalizmust csak a legelszántabbaknak ajánljuk. Az 1000 élmény viszont minden résztvevő számára kínálkozik.

Az első nap rövidített normáltávú, kiemelt rangsoroló versenyét egy teljesen szűz terepre visszük, ami a népviseletéről és népi építészetéről ismert Kazár, és a szomszédos Mátraszele között terül el. A riolittufás felszín kitűnő tájékozódási csemegét kínál. Ennek legszebb formái egy eróziós területen jelennek meg. Ide, mivel védettség alatt áll, a pályák nem visznek be, de a verseny előtt vagy után mindenképpen szeretnénk megmutatni ezt a természeti ritkaságot, például a rajtba vezető szalagozás mentén. Ugyanakkor a riolittufás felszín szelidebb formáit a pályák közben is élvezhetitek majd. A terep leginkább a 2013-as

A Versenyközpont és a versenynapok helyszínei

ONEB döntő hosszabb pályái által megismert területre (a legnagyobb Somlyóbánya térkép délkeleti része) hasonlít, de néhol talán még annál is izgalmasabb. A térképet Dénes Zoltán, korábbi „Év térképe”-díjas térképész készíti.

A második, normáltávú versenynapon szintén Kazárra kell majd kiutazni, a célhely azonos lesz az első napival. A terep és térkép ezen a napon is a legtöbbek számára ismeretlen lesz. Volt ugyan verseny a terep távolabbi részein már az 1975-ös Hungárián is, de akkor a pályák nem kalandoztak el ideig. A 2013-as ONEB-en pedig csak a döntő hosszabb pályái érintették ezt a területet, melynek domborzata helyenként a Zajnat-heggyekkel versenyképes, növényzetét zömmel jól futható tölgyerdők és ligetesek alkotják. A cél környéke pedig mindenkinek új lesz, hiszen azt még csak ezután fogja Dénes Zoli térképezni.

Harmadik napon egy kis pihenő következik, persze csak azoknak, akik csupán az egyéni versenyben indulnak. Délelőtt egy hosszított rövidtávú futam lesz. Azaz a rövidtávon szokásos 12-15 perc győztes idők kicsit meg lesznek nyújtva, hogy ne csak negyed óra futásra kelljen egy egész versenynapot áldozni. Ez a verseny Salgótarján városában lesz. A végleges helyszín pontos lehatárolása még folyamatban van. Lesz benne lakótelepi és tömbházas terület, városközponti jellegű beépítés, továbbá szabadtal domborzatú, technikailag is igényes erdős oldalak. A térkép Vancsik Nándor keze munkája lesz.

A harmadik nap programja nem merül ki a délelőtti versennyel. Délután a Nógrád Nagydíj versenyéről már ismert 3x3-as váltót bonyolítjuk le, önálló országos rangsoroló versenyként. Az elmúlt években ez a verseny sajátos rangot vívott ki magának, hiszen a Váltó OB-kat leszámítva magasban ez a legnépesebb magyar váltóverseny,

A kazári riolittufa-erózió

akár száznál több csapat is küzd a helyezésekért. Mindenki el tud indulni, hiszen a pályák viszonylag rövidek, de 2015-ben még választási lehetőséget is nyújtunk, mert „hosszú” és „rövid” távon külön versenyt rendezünk. A 3x3-as váltó központja a Töstrandtól nem messze lesz, a látványosságot a reményeink szerint bőven 100 fő fölötti tömegrajt, az átfutópontok és a célból figyelemmel kísérhető kiskörök biztosítják majd. A terep egy része olyannyira részletgazdag domborzatilag, hogy egyelőre még törjük a fejünket, hogy milyen méretarányban és alapszintközéssel lehetne megfelelően ábrázolni.

A negyedik napra ismét egy tájfutó csemege várja a versenyzőket. Egy középtávú futam lesz a Rónabánya mellett elterülő Szilvás-

kő környékén. Ez is egy teljesen szűz terület, tájfutó térkép korábban nem készült róla, a mostani legelsőt pedig Sötér János készíti, aki az egyik legnagyobb tapasztalatú magyar térképhelyesbítő. Már az 1975-ös Hungária Kupa térképein is olvasható a neve, de azóta többek között számtalan Hungária Kupa, Országos Bajnokság, több Világbajnokság és megszámlálhatatlan Postás Kupa térképét készítette el és működött közre a rendezésben. Várhatóan most is egy igen jó térkép kerül ki a keze közül, a terep bizzar sziklaalakzataival, az egykori bányászati nyomaival erre minden lehetőséget megad.

Az utolsó napi időkiegyenlítéses, rövidített normáltávú futam Rónafalutól északra, a Medves-

fennsík legdélebbi részén, a Rónai-lapos nyílt, szinte asztallap simaságú hegyvidéki rétjein és az azt szegélyező területeken lesz. Utóbbiakat a domborzati és sziklarajz meglehetősen változatosága és gazdagsága jellemzi: az egykori szén- és kőbányászat felszíni formái (kitermelő vágatok, bányaudvarok, meddőhányókupacok, stb.) és az ehhez kapcsolódó alakzatok (megcsúszott oldalak, suvadásos, helyenként mocsaras területek) egyaránt megtalálhatók. Tehát az utolsó nap sem lesz sétagalopp, várhatóan igen technikás pályákon dőlnek majd el a végső összetett helyezések. A terepen utoljára 15 évvel ezelőtt volt verseny. A térképet Czimer Z. József készíti.

Akinek az 5 versenynap még kevés, részt vehet a kísérversenyeken is. Ezek pontos időrendje még nem alakult ki, de természetesen folyamatosan tájékoztatunk majd róla. A 3x3-as váltóról már korábban szóltunk. Emellett még két másik nőgrádi specialitás vár benneteket. Az egyik a jól ismert Mikrosprint, amit a 2014-ben megreformált rendszerben bonyolítunk majd le. A látványos tömegrajtos pontbegyűjtő selejtezőt, egy szintén tömegrajtos, tájékoztatólag is igen nagy kihívást jelentő kód nélküli döntő követi majd. Az idei évben több olyan kategória is volt, ahol a „B” döntő versenyzői futottak fel a dobogóra, mert a 10 fős „A” döntőből nem volt három hibátlanul teljesítő versenyző.

A másik a 2013-ban Szécsényben debütált Alkonyati pontbegyűjtő lesz. Ennek lényege, hogy sötétedés előtt nem sokkal indulnak a versenyzők tömegrajttal, és a megadott szintidő alatt kell minél több pontot érteniük (melyeknek ráadásul különböző pontértékek is van, a távolabbi-nehezebbeknek nagyobb, a közelebbi-könnyebbeknek kisebb), miközben fokozatosan rájuk sötétedik. A terep

Riolittfás felszín a második nap terepén

A versenynapok után a Tóstrand nyújt kikapcsolódást

a 2010-es Rövidtávú OB selejtezőről ismerős, részben lakótelepi, részben érdekes domborzatú erdős környezetet.

A 40. Hungária Kupa és a 40 évvel ezelőtti 1975-ös HK évfordulójára tekintettel egy nosztalgiaversenyt is rendezünk, Retr-O 40 néven. Terveink szerint az 1975-ös Hungária 5. napi terepén, a Salgón futhattok majd a 40 éves térképpel. Az akkori ifi-juniorok most már az 55-ös, 60-as korcsoportban versenyeznek. Közülük sokan ma is futnak, szeretettel várjuk őket, de természetesen az 1975-ös verseny

minden ma is aktív résztvevőjét, vagy akár azokat is, akik épp most akarják újrakezdeni. És persze várjuk a jóval fiatalabbakat, akik esetleg még meg sem születtek akkor. Az egyik akkori ifi vagy junior pályát fogjuk kitűzni, de lesz mód rövidebbek lefutására is. A versenyen igyekszünk mident „retro” módon megoldani, ha nem is mindegyben az 1975-ös évet másolva, de úgy általában a ’70-es, ’80-as évek versenyait visszaidézve. Tehát lesz 20 ezres térkép (az azóta megromlott látásúak dolgát könnyítendő a hátoldalon a pálya ki lesz

Bükkös a Szilvás-kő oldalában

nagyítva :-), szöveges pontmegnevezés, a rajtban kézzel ütött gong és kézi működtetésű lapozóóra, hasra-hátra kötözös rajtszám, papírkarton, szűrőbélyegző (és esetleg zsírkréta meg lila festékes „pecsét” is). A célban kézbe kapjátok majd a befutási sorszámot, az eredmények madzagra lesznek kitűzve, a pontokon a stekkek söröskupakkal kiszőgezett félbevágott kártyalapok, és gulyáságyúban – de legalábbis kondérban – főzött teát adunk frissítőként. Akik korhű szerelésben állnak rajthoz, azokat külön pontozzuk és értékeliük. A mai fiatalok pedig összemérhetik magukat 40 évvel ezelőtti elődeikkel, vajon jobb időt tudnak-e futni most ugyanazon a pályán.

Az utóbbi évek Hungária Kupáin szokásos tájékozdási túraversenyt Fehér János és csapata szervezi. A Mobile-O lebonyolítását a versenyszám kitalálója, dr. Szilávik Zoltán irányítja majd. A Trail-O és a Tájbringa versenyről még folynak az egyeztetések, olyannyira, hogy még az is lehetséges, hogy utóbbi helyett vagy mellett ismét rászánjuk magunkat egy Tájékozdási Triatlon verseny megrendezésére. A világ legelső teljes tájtriathlon versenyét (ahol az úszás, bicikli és futás mind térképpel zajlik) ugyanis szintén Nógrádban, az 1997-es Palóc Triatlon keretében rendez-

tük meg Balassagyarmaton, amit azután még másik három követett, de most már jó néhány éve nem volt hasonló erőpróba. Épp itt lenne az ideje ismét belevágni, és akik nem hoznak magukkal kerékpárt, azok kedvéért egy Tájéquatlon (úszás+futás) kategóriát is ki tudnánk írni.

A Tájéoló következő számában az előkészületek aktuális állásáról és a szabadidős programlehetőségekről olvashattok majd.

Várunk mindenkit szeretettel 2015 augusztusában!

**Nógrádi Hungária Kupa
rendezősége**

Egy kis ízelítő a Szilvás-kő szikláiból

Az utolsó nap terepe: a Rónai lapos, háttérben a Szilvás-kő

AKCIÓ!

Vegyél **Moscompass** tájolókat 2014. november végéig

10.000 Ft-os ajándékutalványt adunk

AKCIÓ!

multiNavigator.hu

terepfutás – outdoor – navigáció

gyors tű
szuper gyors tű
stabil tű
szuper stabil tű
színes szelence
forgatható szelence

Újdonságok:

2014-es modellek

MOSCOMPASS

Modell 9 Star

- ★ gyors
- ★ stabil
- ★ vékony tű

moscompass tájolókat teljes választéka.

Tőlünk számlát is kapsz, így a pályázni is tudsz moscompass-ra!!!!

TEREPFUTÓK

1134 Budapest, Dózsa György út 61–63.
(A kék metró megállónál)

infóvonal: (+36-1) **7 888 888**

BOLTJA

Fotó: Mathe István

Címlap: A cseh OB-n az ifi lányoknál Szuromi Luca az első helyen végzett, míg Weiler Virág a dobogó harmadik fokára állhatott fel
Hátsó borító: Pontfogás az idei Hungária Kupa utolsó napján

a Budapesti Tájfutók Szövetségének lapja

HU ISSN 1215 8526

1215-8526

850 Ft